

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Πτυχ. Ιεροῦ ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

Εσωτερικοῦ Δοχ. 25

« Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ » (Β' Κορ. γ' 6')

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ

Ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος Ἡμῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ διδάσκων, ἢ περὶ Μεσίου διδασκαλία τοῦ Ιερατείου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο διεφθαρμένη καὶ λίαν ἐπικίνδυνος εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ δὲ περὶ πίστεως εἰς τὸν Θεὸν διδασκαλία τῶν νομικῶν καὶ γραμματέων, ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον νεκρά, ὥστε εἶχε καταστῆ μία πίστις τοῦ γράμματος καὶ τῶν χειλέων πρὸς παραπλάνησιν καὶ κερφαλὴ ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὄχλου. Ὁ Χριστὸς διδάσκων, ἐπηνόησε τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου καὶ συνεπλήρωσεν, ἐλκύνων πρὸς ἑαυτὸν τὰ πλήθη, καὶ ἀντὶ τὰς θύρας θάρη δυσδασκτικὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ λαοῦ διὰ πολυπληθῶν ἀπαγορεύσεων ἐξωτερικῶν σωματικῶν πράξεων, ἀνέλαθεν ὁ ἴδιος τὸν ἄθλον τοῦτον, καὶ ἐκάλεσε τὸν λαὸν ὅπως πιστεύσῃ ὅτι εἶνε Ἰκανὸς πρὸς τοῦτο, δηλαδὴ δι' ὅλα τὰ κακῶς πεπραγμένα εἶνε Αὐτὸς δασίλογος ἀπέναντι τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένης δικαιοσύνης, κατ' ἀκολουθίαν ἢ κατάρα ἢ ἀπειλοῦσα τὴν κερφαλὴν παντὸς παραβάτου τοῦ Νόμου μέλλει νὰ πέσῃ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐμφανισθέντος **Νέου Προφήτου**, ὅστις διακηρύττει δημοσίᾳ ὅτι διὰ τοῦτο ἦλθεν « ἵνα ἄρῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου » Ἰω. α'. 29 καὶ « ἵνα γίνῃ ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα » Γαλ. γ'. 13. Ἐδίδασκεν καὶ ἐξακολουθεῖ διδάσκων τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων λέγων « Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε εἰς τὸ Εὐαγγέλιον » Μάρκ. α' 15, « καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε », Ἰω. ιδ'. 1.

Ὅπως ὁ τότε λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἦτο παραβάτης τοῦ Νόμου οὕτω καὶ πᾶς λαὸς πάσης ἐποχῆς εἶνε παραβάτης καὶ ἔνοχος « ἐπειδὴ πάντες ἥμαρτον » Ρωμ. ε'. 12 καὶ « ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν δὲν ἔχομεν ἑαυτοὺς πλανῶμεν » Α', Ἰω. α'. 8, ὥστε διὰ τὰς παραβάσεις μας δὲν ἔχομεν πλέον εὐθύνην ἐπειδὴ « Ὁ Χριστὸς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἐδάστασεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον » Α'. Πέτρ. β'. 24. « Διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν » Κολ. α'. 14, καὶ γνω-

ρίζομεν ὅτι « τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας » Ἰω. α'. 7, καὶ ὅπως λέγει Γρηγόριος ὁ Θεολόγος « Ὁ Χριστὸς ἐταπεινώθη μέχρι σημείου νὰ καταδεχθῆ τὸν στυρικὸν θάνατον διὰ νὰ κερφώσῃ καὶ θανατώσῃ ἐκεῖ τὴν ἰδικὴν μου ἁμαρτίαν », ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί τέλος πάντων θέλω προσφέρει ἐγὼ ὁ πραγματικῶς ἔνοχος « διὰ τὴν ἐξιλέωσιν καὶ δικαιοσίαν μου ; Τίποτε ; Καμίαν προσφοράν ; Καμίαν θυσίαν ; Καμίαν πράξιν ;

Ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ὁ νεκρὸς δύναται νὰ ἐργασθῆ ; ἀπὸ ἰχνους ποδὸς μέχρι κεφαλῆς δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀκέραιον, ἀλλὰ τραύματα καὶ μελανίσματα καὶ ἔλκη σεσηπότα » Ἡσαΐα α'. 6. « Μὴ φέρετε πλέον ματαίως προσφοράς, τὸ θυμὸν εἶνε δδελύγμα εἰς ἐμὲ, Ἡσ. α'. 13. « Τὰς νεομηνίας σας καὶ τὰς διατεταγμένας εὐρτάς σας μισεῖ ἡ ψυχὴ μου », Ἡσ. α'. 14. Λέγει Κύριος : Πῶς λοιπὸν θὰ τολμήσῃς νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστοῦ σου ἐφ' ὅσον εἶσαι λεπρὸς καὶ ἀκάθαρτος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ; Ἡ καταδίκη σου εἶνε δεδαία διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διακηρύττει ὅτι « ἵπστατήσαν ἀπ' ἐμοῦ (οἱ ἄνθρωποι) ἐν τοῖς διατάγμασί μου δὲν περιεπάτησαν καὶ τὰς κρίσεις μου δὲ ἐφύλαξαν, τὰς ὁποίας κάμων ὁ ἄνθρωπος θέλει ζῆσει δι' αὐτῶν » Ἰεζεκιήλ κ'. 21.

Μήπως δύνασαι νὰ ἐλπίζῃς ἀπὸ ἄλλον τινὰ σωτηρίαν διὰ παρεμβάσεώς σου ἢ διὰ θυσίας του πρὸς ἐξιλέωσιν σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπαντᾷ ὅχι, « οὐδεὶς δύναται ποτὲ νὰ ἐξαγοράσῃ ἀδελφόν, μηδὲ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Θεὸν λύτρον δι' αὐτὸν » Ψαλμὸς μθ'. 7. Ὡστε ἀγαπητὲ συναμαρτωλέ, εἰς καὶ μόνος δύναται « νὰ ἄρῃ τὴν ἁμαρτίαν μας » καὶ Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ μέγα καὶ πολῦτιμον ἔργον ἰσχυρὸν καὶ δι' ἡμᾶς πρέπει νὰ πιστεύσωμεν.

Ἄλλ' ἢ πίστις εἶνε « ἐξ ἀκοῆς ἢ δὲ ἀκοῆ διὰ ῥήματος Θεοῦ » Ρωμ. ι'. 17, καὶ ἂν δὲν ἴακούσῃ ὁ ἄν-

θρωπος, εινε αδύνατον νά πιστεύσῃ, ὥστε ἡ μαθητεία ἡ εἰς Χριστόν προηγεῖται πάσης ἄλλης χριστιανικῆς πράξεως, ὡς καί οἱ ἐπόμενοι συνοδικοὶ κανόνες ἐπιτάσσουσιν, ὁ 6ος καὶ ὁ 12ος τῆς ἐν Νεοκασαρείᾳ συνόδου, ὁ 45ος τῆς ἐν Καρθαγένῃ, καὶ ὁ 45ος, 46ος καὶ 47ος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ.

Ἡ φαινομενικὴ σημερινὴ εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν δὲν εἶνε ποτὲ σταθερά, ἐπειδὴ λείπει ἀπ' αὐτῶν ἡ εὐμέθοδος διδασκαλία τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας των. Ἄνευ διδασκαλίας κατ' εὐθειαν ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδέποτε θά παραδώσωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ μόνον θά μᾶς διέπῃ μία ψευδὴς ἠθικὴ ὑποχρέωσις, ὥστε νά ᾤφροντίζωμεν νά ὑποτασσόμεθα εἰς τὰς ἐντολάς χωρὶς ὁμῶς καὶ νά τὸ κατορθώσωμεν. Ὅφειλομεν νά γνωρίζωμεν ὅτι ἡ λατρεία τῶν Χριστιανῶν ὀνομάζεται **λογικὴ καὶ τὸ γάλα ἀκόρη τῆς Πίστεως εἶνε λογικὸν Πράξ. ιζ'. 11.** Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει ὅτι πιστὶς ἄνευ ἐρεύνης εἶνε ἀφέσις. Πᾶσα δὲ λατρεία προσφερομένη εἰς τὸν Θεὸν πρέπει πρῶτον νά εἶνε ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ κατόπιν, εἶνε ἀδύνατον δὲ νά λατρευώμεν τὸν Θεὸν ἐσωτερικῶς ἄνευ ἀνχεννήσεως **διὰ πίστεως εἰς τὸ μακάριον Εὐαγγέλιον** καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ξηρὰ καὶ ἄγονος ἐξωτερικὴ λατρεία εἶνε ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ λογίζεται ὀδελυγμὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐχομεν λοιπὸν ἀνάγκη νά πιστεύωμεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον **διότι μᾶς παρέχει τὴν σωτηρίαν μας διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ**, ὁ δὲ εἰσηγητὴς καὶ διδασκαλὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶνε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Διὰ τὴν ἀπολύτρωσίν μας ὁ Θεὸς ζητεῖ μόνον νά προσκυνώμεν τὸν Θεὸν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, καὶ μόνον μίαν θυσίαν, τὴν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην καρδίαν, ὁ δὲ καθαρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν γίνεται **διὰ πίστεως** εἰς τὸ χυθὲν διὰ λογαριασμὸν μας αἷμα τοῦ Υἱοῦ, δι' ὃ λέγεται «ἀρνίον ἐσφαγμένον» Ἀποκάλ. ιγ'. 8. «Ὁ λόγος μου ἠφανίσθη δι' ἔλλειψιν γνώσεως, ἐπειδὴ σὺ ἀπέρριψας τὴν γνώσιν καὶ ἐγὼ ἀπέρριψα σε» Ὡσηθ' δ'. 6. «Ἄβτη δὲ εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ τὸ νά γνωρίζωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν [Χριστόν] Ἰω. ιζ'. 3. «Δὲν εἶνε κανένας, ὅσον χυθῆτος [καὶ ἄν] εἶνε, ὅστις ἠθελε φαντασθῆ, ὅτι δύναται νά μάθῃ μίαν ἐπιστήμην ἢ τέχνην, χωρὶς πρῶτον νά τὴν διδαχθῆ μεθοδικῶς· εὐρίσκονται ὁμῶς πολλοί, οἱ ὁποιοὶ νομίζουσι, ὅτι διὰ νά εἶνε τις χριστιανὸς ἴσθαι διὰ νά μάθῃ τὴν περὶ Θεοῦ γνώσιν, ἀρκεῖ μόνον νά βαπτισθῆ καὶ νά ὀνομάζεται Χριστιανός, ἢ τοιαύτῃ δόξᾳ εἶνε ἐναντίον εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ εἰς τὴν προᾶξιν τῆς πηλοῦς Ἐκκλησίας, κατεῖνε μέγας ὁ κίνδυνος τῶν Χριστιανῶν, ὅστις γεννᾶται ἐξ αὐ-

τῆς». Ὁρθόδ. Ὁμολ. Πλάτωνος Μόσχας. σελ. 1.

Συμφώνως ὅθεν με τὴν ἐντολήν τῆς Ἐκκλησίας διὰ νά μάθωμεν πῶς καὶ τί πιστεύομεν ὀφείλομεν νά ἐρευνησωμεν, ἐρευνῶντες δὲ εὐρίσκομεν ὅτι «**δὲν δικαιοῦνται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, εἰμὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ**» Γαλ. β'. 16 καὶ ὅτι «δὲν θέλει δικαιοῦθῃ ἐξ ἔργων νόμου οὐδεὶς ἄνθρωπος»: Αὐτόθι. Ἐντεσθεν ἐρωτᾷ ὁ μακάριος Παῦλος ἡμᾶς «ἐξ ἔργων νόμου ἐλάβετε τὸ Πνεῦμα (τὸ Ἅγιον), ἢ ἐξ ἀκοῆς τῆς πίστεως; Ἄφου ἠρχίσαστε με τὸ πνεῦμα (τὸ Ἅγιον), τῶρα τελειώνετε με τὴν σάρκα;» Γαλάτ. γ'. 2—3. «Ὡστε ὁ νόμος ἔγεινε παιδαγωγὸς ἡμῶν εἰς τὸν Χριστόν διὰ νά δικαιοῦθῶμεν ἐκ πίστεως, ἀφου ὁμῶς ἤλθεν ἡ πίστις δὲν εἴμεθα πλέον ὑπὸ παιδαγωγόν, διότι πάντες εἴσθε υἱοὶ Θεοῦ **διὰ τῆς πίστεως** τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» Γαλάτ. γ'. 24—26 καὶ τέλος «**ἡ Γραφὴ ὁμῶς συνέκλεισε τὰ πάντα ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν διὰ νά δοθῆ ἡ ἐπαγγελία ἐκ Πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πιστεύοντας**». Γαλάτ γ'. 22.

Ὡστε τί πιστεύομεν;

Ὅτι «δικαιοῦμεθα», δηλαδὴ κηρυττόμεθα ἄθωοι, πιστεύοντες ὅτι ἐτιμωρήθη ἄλλος [διὰ τὰς ἁμαρτίας μας ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς, «Ὁ Χριστὸς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἐβάσταξεν ἐν τῷ [σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Ξόλον» Ἀ'. Πέτρ. β'. 24,

ὅτι

«Διὰ νεῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ (τοῦ αἱματηροῦ θανάτου του), ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν (ἔλων)» Κολ. α'. 14.

ὅτι

«Ὁ Χριστὸς ἔσβυσε τὸν λογαριασμὸν τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἐβγαλεν αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου καρφώσας αὐτὸν εἰς τὸν σταυρόν» Κολοσ. β'. 14.

ὅτι

«Μόνον διὰ τῆς εἰς Χριστόν πίστεως παρέχεται διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἡ δύναμις ἵπρὸς ἐκτέλεισιν τῶν ἐντολῶν» Χρ. Μαντζάκος.

ὅτι

«Ὁ Χριστιανὸς ἀφου δικαιοῦθῃ **διὰ τῆς πίστεως** καὶ καταστήσει εἰς τὸν ἑαυτὸν του δραστηρίους τὰς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ν' ἀποδείξῃ ἐξάπαντος τὴν ἰδίαν ἐπιστροφὴν (σωτηρίαν) διὰ τῶν καρπῶν τῆς ἀγάπης, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σαφέστατα γράφει «**Τῆ γὰρ χάριτι ἐστὲ σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως**, καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ἡμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον, οὐχὶ ἐξ ἔργων, διὰ νά μὴ καυχῆθῃ οὐδεὶς, διότι αὐτοῦ ποίημα εἴμεθα κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸς ἔργα καλὰ» Ἐφεσ. β'. 1—10. Ὁρθόδ. Ὁμολογία Πλάτωνος σελ. 90.

Ὅτι

Προηγεῖται ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου διὰ πί-

στεως και επενται ως φυσικόν αποτέλεσμα τὰ ἀγαθὰ ἔργα.

“Οτι

“Ὅπως ἡ ἀγρία ἐλαία κάμνει ἀχρήστους καρποὺς και μετὰ τὸν ἐμβολιασμὸν κάμνει κκλούς, ἔτσι και ὁ Χριστιανὸς ἀνευ πίστεως **πρῶτον** εἰς τὴν ἀναγέννησίν του **διὰ τῆς πίστεως** εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμη καλὰ ἔργα.

“Οτι

“Ὁ ληστής ἐσώθη **διὰ πίστεως**

“Οτι

Διὰ νὰ κρίνης τὴν πίστιν σου ἂν εἶνε σώζουσα βλέπε τὰ ἔργα σου ἂν εἶνε ἅγια, τὰ ἔργα σου τὰ ἐκ προθέσεως και ὑπολογισμοῦ προερχόμενα, και οὐχὶ τὰ ἐκ συναρπαγῆς.

“Οτι

Εὐθὺς ἀφ’ οὗ δικαιοσύνη (κηρυχθῆ ἀθῶος) ὁ ἄνθρωπος **διὰ τῆς πίστεως**, χρεωστὲι νὰ δεῖξη τὴν πίστιν διὰ τῶν ἔργων, διότι ἡ πίστις πρέπει νὰ εἶνε «Δι’ ἀγάπης ἐνεργουμένη» Γαλάτ. ε’. 6. Ὁρθ. Ὁμολ. Πλατ. σελ. 41.

“Ὅστε πιστεύομεν.

A'. σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας **διὰ πίστεως**, και B'. καλὰ ἔργα διὰ νὰ κρίνωμεν ἂν ἡ πίστις μας εἶνε σώζουσα.

Γ'. Προηγεῖται δηλονότι ἡ πίστις και ἡ σωτηρία μας και ἀκολουθοῦν τὰ καλὰ ἔργα μας, ως ἀποτέλεσμα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς καρδίας μας, ἤτοι τὰ ἔργα μας δεικνύουν τὴν τελειότητα ἢ μὴ τῆς πίστεώς μας.

«Βλέπετε ὅτι ἡ πίστις συνήργει εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ και ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη ;» Ἰακώβ. 6. 22.

Ταῦτα λοιπὸν πιστεύοντες σωζόμεθα κατὰ χάριν **διὰ τῆς πίστεως**, δι’ ἀγάπης ἐνεργουμένης.

ΛΘΗΝΑΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
Ο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»

“ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ,,

“ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΩΝ ἢ ΙΟΥΔΑΪΖΟΝΤΩΝ
& ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ,

“ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ,,

«Ἐργάζεσθε μὴ τὴν δρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν δρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ Ἰγείος τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει». (Ἰωάν. στ’ 27).

Τῶν σαρκικῶν Ἰουδαίων τὰ ὄτα κατὰ πρῶτον ἐπληξάν τὸ ζεῖδωρον παράγγελμα τοῦτο. Ἀλλὰ λαλῶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχεν ὑπ’ ὄψει πάσας τὰς γενεάς, αἱ ὁποῖαι ἐμελλον νὰ ἐνωτισθῶσι τῶν σωτηρίων ρημάτων τοῦ ἀθανάτου και χαριτοδρότου στόματος Αὐτοῦ. Ἀπευθύνεται ἄρα και εἰς ἡμᾶς ἐπίσης και πάντας τοὺς ὁμοίους τοῖς Ἰουδαίοις σαρκικούς. Καὶ μὲν καλούμεθα Χριστιανοί, φέροντες τὸ ὄνομα Λαοῦ ἀναγεγεννημένου, πνεύματι περιπατοῦντες, μηδαμῶς ποιοῦντες σαρκὸς ἐπιθυμίαν, ἀλλὰ, ὡς μὴ ὄφειλε, καλούμεθα μόνον, εἰμεθα μόνον ὀνόματι Χριστιανοί, πράγματι δὲ σαρκικοί Ἰουδαῖοι, και αἱ νηστεῖαι και αἱ προσευχαὶ ἡμῶν και αἱ ἐλεημοσύνη και ἐλατὰ λοιπὰ τυπικὰ και Ἰουδαϊκὰ ἀνευ πνεύματος (=ἀπνευματίστα—), ἀνευ ἐσωτερικῆς ὠφελείας και θείας εὐαρεσκείας! Ἰδιότι ἡ προσοχὴ και προσπάθεια ἡμῶν εἶνε εἰς τὰ τῆς σωματικῆς ζωῆς και χάριν αὐτῆς και τὰ πνευματικὰ τυπικῶς ποιοῦμεν. Καὶ ἐφαρμόζεται ὡς μὴ ὄφειλεν και εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνορθόδοξους, — Κληρικούς τε και λαϊκοὺς πλὴν ὀλίγων ἐξαίρεσεων, — τό : «Οὗτος ὁ λαὸς τοῖς χεῖλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτοῦ πόρρω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ». Διὰ τοῦτο διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν θεῖαν ταύτην κατάκρισιν, διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τῆς Ἰουδαϊκῆς σαρκιότητος και ζήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας, ἔχομεν ἀνάγκην μεγίστην νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὸ προκείμενον σωτήριο παράγγελμα, ἀφ’ οὗ πρῶτον νοήσωμεν τὸ θέλημα δι’ αὐτοῦ μεταδίδοται εἰς ἡμᾶς.

«Ἐργάζεσθε».

Ἐργάζεσθε λέγει, διότι ἡ ἀγρία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας, λέγει, ὁ ἔξοχος Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ὁ οὐρανοδόμων, και τὸ οὖς τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην, θεϊότατος Παῦλος. Καθὼς τὸν σίδηρον ἀργοῦντα κατατρώγει ἡ σκωρία, οὕτω, και τὴν μὴ ἐργαζομένην ψυχὴν διαφθείρει ἡ κακία. Ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς ἀργούσης ψυχῆς κατ’ ὀλίγον παραλύουσι, και καθίσταται αὕτη ἀνίκανος πρὸς πᾶν σπουδαῖον, πρὸς πᾶν ὑψηλὸν και σοβαρόν, πρὸς πᾶν ἀγαθόν, ἔκανῆ δὲ μόνον πρὸς πᾶν ποταπὸν, χαμηρπές, αἰσχροὺν και φαῦλον, πρὸς πᾶσαν ψυχοβλαβεστάτην ἀμαρτίαν και ἔγκλημα, διὰ τὴν γέννηαν τοῦ αἰωνίου και ἀσθέτου πυρός. Τὸ συμφέρον λοιπὸν αὐτὸ τῆς εὐεξίας τῆς αὐλοῦ πνευματικῆς ψυχῆς ἀπαιτεῖ νὰ ἐργαζόμεθα και πρὸς τοῦτο δίδεται εἰς ἡμᾶς τὸ σωτήριο παράγγελμα. Ὅφειλομεν ὁμῶς νὰ λάβωμεν ὑπ’ ὄψει ὅτι καθὼς ὑπάρχουσιν ἔργα καλὰ και κακὰ, οὐσιώδη και ἐπουσιώδη, ἔργα και πάρεργα, οὕτω διακρίνεται και ἡ ἐργασία και τὸ ἐργάζεσθαι. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐρωτήσωμεν τι ἐννοεῖ ὁ Κύριος διὰ τοῦ «ἐργάζεσθε ;» τι ἔργον νοεῖ ὡς ἔργον ἡμῶν, τὸ ὁ-

ποτον ἀφείλομεν νὰ ἐργαζώμεθα συμφορούμενοι πρὸς τὸ θεόφαντον πκράγγελα ; Ἄς ἀκούσωμεν.

« Μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην ».

Βρῶσιν ἀπολλυμένην ἐννοεῖ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου Ἰησοῦς τὰ πρὸς θεραπείαν τῆς σωματικῆς ἀνάγκης τοῦ φαγεῖν πρὸς συντήρησιν τῆς σωματικῆς ζωῆς. Διότι τὸ παράγγελμα τοῦτο ἔδωκεν ὁ Κύριος μετὰ τὸν χορτασμόν τῶν Ἰουδαίων διὰ τῆς εὐλογίας τῶν πέντε ἄρτων καὶ δύο ἰχθύων. Τότε οἱ σαρκικοὶ Ἰουδαῖοι ἔδειξαν μέγα διαφέρον διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἀνεζήτουν περιπαθῶς Αὐτόν. Ἄλλ' ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ὠνείδισεν αὐτοὺς ὅτι ἐποίουν τοῦτο ὄχι διὰ τὰ σημεῖα, ἀλλὰ διότι ἔφαγον καὶ ἐχορτάσθησαν, ὑπερ ἐμκρῦρει τὴν σαρκικότητα αὐτῶν καὶ προσήλωσιν εἰς τὰ τοῦ φύσει θνητοῦ, φθαρτοῦ καὶ σκωληκοβρώτου χορτοῦ σώματος. Παρήγγειλε δ' ἀμέσως νὰ ἐργάζωνται ὄχι τὴν ἀπολλυμένην τροφήν, τοῦτέστι τὴν σωματικὴν. Ἄλλὰ διατί ; Τί ἐννοεῖ μὲ τοῦτο ; Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς πορισμὸν τῶν τοῦ σώματος ; Βεβαίως πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα καὶ ὁ φείλομεν μάλιστα. Ὁ Ἰψιπέτης καὶ Κολοσσοδάμων Ἄπ. Παῦλος λέγει : « Ὁ ἄρτος μὴδὲ ἐσθιέτω ». Ἄφ' οὗ δὲν ἐργάζεται πρὸς πορισμὸν τροφῆς, δὲν δικαιούται βέβαια καὶ νὰ τρώγῃ. Οὐδαμῶς ἄρα ἐννοεῖ ὁ Λυτρωτὴς καὶ Ἐλευθερωτὴς ἡμῶν Ἰησοῦς ἀπραξίαν ἐν τοῖς τοῦ βιοπορισμοῦ. Ἄλλ' ἐννοεῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν ὡς ἔργον ἡμῶν, ὡς ἔργον κύριον τὸν πορισμὸν τῶν πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς τοῦ σώματος. Διότι ἡ σωματικὴ ζωὴ εἶνε πρόσκαιρος, εἶνε μέσον ἀνωτέρου σκοποῦ, μέλλει δὲ νὰ ἐκλίπῃ, καὶ διατοῦτο καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς λέγονται βρῶσις ἀπολλυμένη. Δὲν εἶνε λοιπὸν λογικόν, δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ ἔχωμεν ἔργον, νὰ μοχθῶμεν, καὶ νὰ καταδαπανώμεθα, προσηλωμένοι ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀπολλυμένης βρώσεως. Τοῦτο εἶνε μωρὸν καὶ μάταιον, πλάνη καὶ ἀπάτη φρενώλης τῶν ἐν σκότει πορευομένων σαρκικῶν ἀπνευματιστῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀέρα πίσσουν (κοπανίζουσι—) καὶ εἰς τετρημένον πίθον ἀντλοῦσι, προσηλωμένοι εἰς τὸ καθ' ἑκάστην ρέον, ἀνεμώλιον, ἀνεμοφθόρον καὶ διακρυθῶν, ὡς δυνάμενοι νὰ συγκρατήσωσιν αὐτό. Δὲν πράττουσιν ὁμοῦ οὕτω καὶ οἱ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς τὸ φῶς τῶν θείων παραγγελμάτων καὶ ἀγνῶς καὶ καθυρώτατα ἀντιλαμβάνομενοι τῶν ὄντων. Θεωροῦντες τὴν σωματικὴν ζωὴν προσωρινήν, ὡς μέσον, δὲν προσηλθόντι εἰς αὐτήν, οὐδὲ ἔργον ἐπομένως ἔχουσι τὸν πορισμὸν τῶν πρὸς συντήρησιν αὐτῆς, τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀπολλυμένης βρώσεως, ὥστε νὰ χαίρωσι καὶ ἐνθουσιῶσιν ἀποκτῶντες ἐξασφαλιζόμενοι, νὰ καθίστανται δὲ περίλυποι, ὡς ἀπολλύμενοι, ἀποτυγχάνοντες καὶ στερούμενοι. Τὰ ἔργα τῆς ἀπολλυμένης βρώσεως ἔχουσι αὐτοὶ πάρεργα καὶ παρέρ

χονται αὐτὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας ἀσχολῶνται εἰς αὐτά. Ἔργον δ' ἔχουσι ἄλλο, εἰς ὃ ἀφοσιοῦνται, τὸ ὅποιον ἀδιαλείπτως, καὶ ἐνδελεχῶς ἐργάζονται, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀσχολοῦνται εἰς τὰ βιωτικά. Ποῖον τὸ ἔργον ; Δεικνύει τὸ παράγγελμα ἐπιφέρον :

« Ἄλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει ».

Βρῶσις μένουσα εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον εἶνε βρῶσις χορηγοῦσα τὴν αἰώνιον ζωὴν. Τοιαύτη βρῶσις βεβαίως ἀξίζει τῆς προσηλώσεως καὶ προσπάθειας ἡμῶν. Ἐμπρέπει εἰς λογικὸν ἀνθρώπον καὶ συμφέρει ταύτην νὰ ἐπιδιώκῃ ἐκ μέσης ψυχῆς. Ἄλλὰ τίς αὕτη ἡ βρῶσις, καὶ διὰ τίνος ἐργασίας πορίζεται ; Τὴν βρῶσιν ταύτην δίδει, λέγει, ὁ πάγκαλος καὶ παντουργὸς καὶ ὑπεράγαθος υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' ἀναλόγου ποριστικῆς ἐργασίας, καθὼς ἡ παμμήτωρ γῆ χορηγεῖ τὴν ἀπολλυμένην βρῶσιν εἰς τὸν ἐργαζόμενον αὐτήν. Ἐξηγεῖται δὲ σαφῶς ὁ Ἐλευθερωτὴς τοῦ κόσμου Θεάνθρωπος Χριστός περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου πρὸς τοὺς ἀπορήσαντας Ἰουδαίους καὶ ἐρωτήσαντας τί πρέπει νὰ ποιῶσι διὰ νὰ ἐργάζωνται τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ; « Τοῦτο, εἶπεν, ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν Ἐκεῖνος. — : « Ἐγὼ εἶμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ ἐρχόμενος πρὸς με οὐ μὴ πεινάσῃ καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ διψήσει πώποτε ». Καὶ παρακατιῶν : — « Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν καὶ πιστεύων εἰς Αὐτόν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀναστήσῃ αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ ». Σκανδαλιζομένων δὲ τῶν Ἰουδαίων ἐλάλησε σαφέστερον πρὸς τοὺς ἄλλοις εἰπὼν : « Ἐγὼ εἶμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς. Ἐὰν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ὁ ἄρτος δέ, ἵδεν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς. . . . Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ἡ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις. »

Ἐκ τῶν φωτιστικῶν τούτων τοῦ Κυρίου λόγων μανθάνομεν ὅτι « βρῶσις μένουσα εἰς ζωὴν αἰώνιον » εἶνε Αὐτὸς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε ἡ σὰρξ Αὐτοῦ, τὴν ὅποιαν ἐθυσίασεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Ἀγιωτάτου καὶ Θεουργοῦ Μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας. « Ἡ σὰρξ μου, λέγει, ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις », καὶ λέγει ἀληθῶς, διὰ νὰ μὴ πλανηθῶμεν. Μεταλαμβάνοντες λοιπὸν, φίλοι μου ἀναγνώσται τῆς λίαν μου ἀγαπητῆς καὶ ἐθνωφελεστέτης « Ν. Ζωῆς » τὴν σάρκα τοῦ Θεοανθρώπου Χρι-

στον εσθίομεν ἀληθῶς, ἥτις εἶνε ἡ δρώσις ἢ χορηγοῦσα ἡμῖν ζωὴν αἰώνιον. Ἀλλὰ διὰ νὰ χορηγηθῆ εἰς ἡμᾶς ἡ τροφή αὕτη ἀπαιτεῖται νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς. Τὸ δὲ ἔργον τοῦ πορισμοῦ τῆς ἀθανάτου καὶ θεοποιου ταύτης τροφῆς εἶνε θεωρία Χριστοῦ καὶ πίστις καὶ ἀφοσίωσις εἰς Αὐτόν. Αὐτὸ τὸ ἔργον πρέπει ἀείποτε νὰ ἐργαζώμεθα, εἰς αὐτὸ νὰ ἦνε βλημὰς ἡ ψυχὴ, μετ' αὐτοῦ δὲ παρέργως νὰ ἐργαζώμεθα καὶ τὰ διωτικὰ μὲς ἔργα. Τὸ δὲ πάρεργον δὲν σημαίνει ὅτι ἀμελῶς, ἀδιαφόρως καὶ ἀπροσέκτως πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα ταῦτα, ἀλλ' ὅτι παρὰ τὸ ἔργον τὸ κύριον καὶ οὐσιώδες νὰ ἐργαζώμεθα καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ σώματος. Ἐν ᾧ θὰ ἐργαζώμεθα πρὸς πορισμὸν τῆς ἀπολλυμένης δρώσεως, τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν θὰ ἦνε νὰ καταστῶμεν ἄξιοι νὰ μεταλάβωμεν τῆς ἀθανάτου ζωοποιου καὶ πανακηράτου τροφῆς, νοοῦντες τὸν Χριστὸν πάντοτε, πιστεύοντες εἰς Αὐτόν, καὶ προσέχοντες νὰ ἐφαρμόζωμεν τὰς ὁδηγίας Αὐτοῦ, ἅς μανθάνομεν ἐκ τῆς θεωρίας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων Αὐτοῦ. Ὅταν, ἐργαζόμενοι διὰ νὰ πορισθῶμεν τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ σώματος προσέχωμεν νὰ μὴ ἀδικήσωμεν, νὰ μὴ ἀμαρτήσωμεν, ἔχοντες τὸν Χριστὸν—τὸν παντεπόπτην καὶ πανδερκῆ—ὕπ' ὄψει, καὶ ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ, δικαιοσύνην καὶ ἀγαθωσύνην, οὔτε δὲ σκιρτῶμεν διὰ τὴν ἀπόκτησιν ὀλιγοῦ κέρδους, οὔτε ταρπατόμεθα διὰ τὴν στέρησιν αὐτοῦ, μεθ' ὑπομονῆς ἀρραγοῦς καὶ ἀνεπικάμπτου καὶ ἐλπίδος ἀδιστακτοῦ καὶ δεδαίας εἰς Θεὸν κοπιῶντες, τότε ἐργαζόμεθα τῶν οὐχὶ τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ διὰ ταύτης ἐργαζόμεθα τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἄξιοι γινόμενοι τῆς ἀθανάτου δρώσεως διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας, ὅπερ συνάπτει ἡμᾶς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ζωοποιεῖ ἐν χαρᾷ αἰωνία.

Ταῦτα παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς ὁ φιλανθρωπώτατος Δημιουργὸς καὶ Πλάστης καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστός, ποθῶν τὴν σωτηρίαν καὶ μακαριότητα ἡμῶν.

Ἄς συμμορφωθῶμεν λοιπὸν, καὶ ὅσοι δὲν συμμορφώθημεν εἰσέτι, ποιῶντες ἐναρξιν ἀπὸ τῆς σήμερον, ἵνα ἐξέλθωμεν τῆς Ἰουδαϊκῆς σαρκικότητος, καὶ ζήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἀποκτήσει οὐχὶ τῆς ἀπολλυμένης δρώσεως, ἀλλὰ τοῦ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάντος ἄρτου τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Κοζάνη 16 Σεπτεμβρίου 1929

Δεσφ. ΝΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ
(*Ἰατρός)

Διαβάσετε καὶ διαδίδετε

Τὸ Δεκαπενθήμερον Περιοδικὸν
«ΝΕΑ ΖΩΗ»

Η ΑΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΑΥΤΗΣ

(*)

ὑπὸ Η. MACGEGOR

α') Ἐχομεν ἀνάγκην καθαρισμοῦ.

«Ὅτε δὲ κατέβη ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ὄρους, λέγεται ὁ Ματθαῖος, ἀκολούθησαν αὐτὸν ὄχλοι πολλοί, καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθὼν, προσκύνει αὐτὸν λέγων· Κύριε, ἐάν θέλῃς, δύνασαι νὰ με καθარიῖς.»

Ἐνταῦθα ἕκαστος καταλαμβάνει ὅτι ἀπαιτεῖται καθαρισμὸς ἐκ τῆς λέπρας. Ὁ λεπρὸς ἦτο ὁ καθ' αὐτὸν τύπος ἠθικῆς ἀκαθαρσίας, καὶ ἐμβλέποντες εἰς αὐτὸν εὐθὺς δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν πόσον καταλλήλως ἐξελέγη τὸ παράδειγμα. Τοιοῦτον λεπρὸν ἀποφεύγουσιν οἱ ἄνθρωποι ὡς τὸν θάνατον, διότι φέρει ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου· ἡ δὲ ψὺς καὶ οἱ βραχιόνες του, τὰ ἐξφωδιστὰ σκέλη καὶ αἱ λευκαί του τρίχες, τὰ ἐπὶ τῶν σιαγόνων οἰδήματα, ἡ δυσώδης ἀναπνοή του καὶ ἴβλον τὸ πρόσωπον προξενοῦσι βδελυγμίαν καὶ διεγείρουσιν ἀποστροφήν. Ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ ὑπάρχει βδελυγμία συνειδητῆ, καθότι ὁ ἴδιος γνωρίζει ὅτι εἶναι ἀκάθαρτος, δὲν κολακεύει οὔτε ἀπατᾷ ἑαυτὸν, δὲν συγχωρεῖ ἑαυτὸν, ὡς κάμνουν οἱ φθισικοί, νομίζοντες ἐνίοτε ὅτι δελτιοῦται ἢ κατάστασις των, ἐνῶ τὸ ὀλέθριον νόσημα καθ' ἡμέραν τοῦς φέρει πλησιέστερον τοῦ θανάτου. Ἐπίσης ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἀκαθαρσία ἐξομολογουμένη, διότι δὲν καλύπτει τὰ ἔλλαττα του, οὔτε προσπαθεῖ νὰ δεῖξῃ ἑαυτὸν καθαρὸν, ὡς οἱ ἄλλοι. Ἐχει ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν καὶ εἶναι ἐνδεδυμένος ἱμάτια λεπροῦ καὶ ἐκ τῶν χειλέων του καθ' ἡμέραν ἐκρύγνυται ἡ θρηνώδης κραυγὴ «ἀκάθαρτος! ἀκάθαρτος!» (Λευϊτ. ιγ'. 45).

Ἐνταῦθα δὲν βλέπομεν μόνον ἀθλιότητα τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐγνωρίζει καὶ ὁμολογεῖ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ἀθλιότητα ἧς ἐνεκεν ἔνθεν μὲν ἦτο ἐν ἀπελπισίᾳ τοῦ νὰ καθάρσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἔνθεν δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι ἀφεύκτως ὁ θάνατός του ἐπέκειτο, ἐκτός ἐὰν κατωρθοῦτο ὁ καθαρισμὸς του. Ὁ λεπρὸς δὲν ἠλπίζεν ὅτι εἰς μέσον τι ἢ ἰκανότητα ἀνθρώπων ἡδύνατο νὰ εὖρη θεραπεῖαν· ἀπ' ἐναντίας ἦτο πεπεισμένος ὅτι οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐκ τῆς νόσου ταύτης θάνατον, καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν προστίμα ἐκουσίως νὰ ἀποθάνῃ, ἐνῶ ὑπελείπετο ἔτι περίπτωσις τις ζωῆς, ἀλλ' ἡ ἀφορήτως ἀπεγνωσμένη κατάστασις του τὸν ἔκαμε μεθ' ἡρωικοῦ θάρρους νὰ παραβῆ τὸν τελετικόν, ἀλλ' ὑποχρεωτικὸν νόμον καὶ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ

(*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

λιθοβολισμοῦ, ὅπως δυνήθῃ νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος.

Ὡ Χριστιανέ, ὅστις ζητεῖς τὸν ἁγιασμόν, ἀποβλεψὸν πρὸς τὸν λεπρὸν τοῦτον· διότι ἐν αὐτῷ εὐρίσκεις τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς ἰδικῆς σου καταστάσεως. Naί, ἐν τῷ κατόπτρῳ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δύνασαι νὰ βλέπῃς σεαυτὸν. Ἀναγνωρίζεις τὴν ὁμοιότητά σου; ὁμολογεῖς αὐτήν; Ἡ ἁμαρτία, ἡ δεινὴ αὐτὴ νόσος τῆς ὁποίας μόνος τύπος ἀληθῆς εἶναι ἡ λέπρα, σὲ ἔχει κατειλημμένον· τὰ λείψανα αὐτῆς μένουσιν ἐνεργᾶ ἐν τῷ αἵματι σου, μολύνοντα αὐτό, δηλητηριάζοντα αὐτὸ καὶ διαφθείροντα, ὡς ἡ λέπρα ἐδηλητηρίαζε τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου. Εἶσαι ἀκάθαρτος· ἀλλὰ τουλάχιστον ἔχεις συνείδησιν τῆς ὁδουρίας ταύτης καὶ αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκην νὰ καθαρῶθῃς; Ἴχεις διεγερθῆ εἰς συναίσθησιν περὶ τοῦ ὁποῖα εἶναι ἡ πραγματικὴ σου κατάστασις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Ἰπῆρξάς ποτε εἰλικρινῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐν τῇ ζωῇ σου ἐμφανισθεῖσαν ἁμαρτίαν καὶ ἔχεις παραιτήσῃ ἐντελῶς πᾶσάν σου προσπάθειαν τοῦ νὰ συνιστᾷς τὴν ἰδίαν σου δικαιοσύνην; Ἐὰν πάντα ταῦτα χάριτι Χριστοῦ ἀπέκτησας, δόξασον τὸν Θεόν. Ἐὰν διὰ τῆς συντόνου καὶ αὐστηρᾶς ἐρεῦνης, εἰς τὴν ὑπεβλήθῃς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἔχεις πεισθῆ ἐντελῶς περὶ τῆς ἐν σοὶ ὀργῆς, ὑπερηφανίας καὶ κακολογίας, περὶ τῆς φιλοδοξίας καὶ πλεονεξίας, περὶ τῆς φιλαυτίας καὶ ἀμελείας τοῦ τε προσεύχεσθαι καὶ δέεσθαι, ὥστε οὐδεμίαν δύναμιν ἀπέμεινεν ἐν σοὶ· καὶ διὰ τοῦτο εἶσαι ἕτοιμος νὰ φωνάζῃς, «Πάντες τῷ ὄντι ἐγεῖναμεν ὡς ἀκάθαρτον πρᾶγμα καὶ πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν εἶναι ὡς ρυπαρὸν ἱμάτιον» (Ἦσ. 58', 6)· τότε δόξασον τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ συναίσθησει σου.

Ἐὰν ἔχῃς συνείδησιν τῆς ρυπαρότητός σου ταύτης καὶ ὁμολογῇς αὐτήν, ἐβεβαιώθησ' ἀρά γε καὶ ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον σὺ νὰ καθαρῶθῃς σεαυτὸν ἐξ αὐτῆς, καὶ ὅτι οὔτε ἰσχύς θελήσεως, οὔτε διαρκῆς προσπάθεια δύναται νὰ σὲ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ὁδοῦ τῶν ἁμαρτιῶν τούτων, καὶ προσέτι ὅτι ὁ καθαρισμὸς εἶναι ἐλλογία, ἣν ὀφείλεις νὰ δεχθῇς, ἐὰν θέλῃς νὰ ἀποφυγῇς τὴν καταδίκην τῆς κολάσεως; Ἀναγνώστα, συλλογίσθητι, σὲ παρακαλῶ, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἁγιασμοῦ σου εἶναι πολὺ σπουδαῖον καὶ πολὺ κατεπείγον, διότι «ἀνευ ἁγιασμοῦ οὐδεὶς θέλει· ἰδεὶ τὸν Κύριον» (Ἐβρ. 12', 14). Διὰ τοῦτο ὀφείλεις δλόκληρος νὰ ἐγκλεισθῇς ἐν τῷ Χριστῷ πρὸς ἁγιασμόν, καθὼς ὅτε κατέφυγες εἰς αὐτὸν πρὸς δικαίωσιν, ἔγινες εὐθὺς κάτοχος τῆς αἰωνίου ζωῆς· οὕτω τώρα πρόσφυγε εἰς αὐτὸν πρὸς ἁγιασμόν καὶ εὐθὺς θέλεις ἁγιασθῆ ἐν αὐτῷ· διότι, καθὼς ὁ Χριστὸς ἔγεινεν ἀπὸ Θεοῦ δικαιοσύνη σου· οὕτω πῶς ὁ ἴδιος εἶναι καὶ ὁ ἁγιασμός σου (Α΄ Κορινθ. α΄ 30). Ἐὰν λοιπὸν ἐνεργῆσης οὕτω, τότε θὰ ἔχῃς μάθει τὸ πρῶτον περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου μάθημα καὶ θὰ εἶσαι ἕτοιμος διὰ τὸ ἐπόμενον.

Πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ἀκόμη πρὸς τὸν λεπρὸν, διότι καθὼς μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην καθαρισμοῦ θέλει μᾶς διδάξῃ ἐπίσης καὶ πῶς πρέπει νὰ ζητήσωμεν αὐτόν. Τρία τινὰ παρατηροῦμεν ἐν τῷ τρόπῳ καθ' ὃν ὁ λεπρὸς ἐξήγησε τὸν καθαρισμὸν του.

6) Καθαρισμὸς αἰτούμενος

Πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ἀκόμη πρὸς τὸν λεπρὸν, διότι καθὼς μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην καθαρισμοῦ θέλει μᾶς διδάξῃ ἐπίσης καὶ πῶς πρέπει νὰ ζητήσωμεν αὐτόν. Τρία τινὰ παρατηροῦμεν ἐν τῷ τρόπῳ καθ' ὃν ὁ λεπρὸς ἐξήγησε τὸν καθαρισμὸν του.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Mrs Peabody

Αἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἡραχθεῖσαι κύριαι γραμμὲς τῆς ὑπηρεσίας τῆς γυναικὸς ἐκτίθενται εἰς τὴν θείαν Βίβλον. Ἰπάρχουν πολλοὶ διάδρομοι παραδογῶντες ἐξ αὐτῶν· καὶ δταν αἱ γυναικες ἀκολουθοῦν τὰς γραμμὰς ἐκεῖνας δὲν ὑπάρχει λόγος οὔτε ἀνάγκη νὰ βαδίζουσι εἰς στενάς ὁδοὺς. Ὡς μήτηρ ἢ γυνὴ κρατεῖ τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Ὡς φροντιστὴς καὶ διδασκάλισσα μορφώνει εὐπλάστους διανοίας, καὶ ρυθμίζει τὰς σκέψεις καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ ἔθνους. Ὡς νοσοκόμος ἢ ἰατρὸς δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ἐπιρροὴν πολὺ πέραν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινοτικῆς ὑπηρεσίας· διότι δύναται νὰ φέρῃ θεραπείαν εἰς κόσμον γυναικῶν καὶ παιδίων, τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν καὶ ἀποθνήσκουν ἀνευ τινος φροντίδος. Δύναται νὰ γίνῃ εἰδικὴ ὑγειονόμος, ἐργάτης εἰς τὸ χημεῖον, δημιουργὸς ἰατρῶν καὶ νοσοκόμων, ὡς ἡ ἰδία. Ὡς συγγραφεὺς καὶ ὁμιλητὴς ἢ γυνὴ δύναται νὰ προηγηθῇ εἰς μεταρρυθμίσεις, ἢ δύναται νὰ προσφέρῃ ἀνακούφισιν καὶ ὁδηγίαν εἰς τοὺς διευθύνοντας. Ὡς ἐργάτης εἰς θερησκευτικὰ ἔργα, ὡς Ἱεραπόστολος ἢ ὡς μέλος ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς δύναται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν διοργάνωσιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δύναται νὰ κάμῃ ὅλα ταῦτα ὡς τὴν νόμιμον μερίδα τῆς εἰς τὸ καθαρῶσθαι πρόγραμμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Θὰ εὐρηθῶμαστέα προηγούμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Π. καὶ Ν. Διαθήκης.

Ἡμεῖς αἱ γυναικες τερπόμεθα μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς γραίας προφήτιδος Ἄννης εἰς τὸν Ναόν, μετὰ τὴν ὑραίαν ζωγραφίαν τῆς Ρόδης, ἢ ὁποῖα ἔτρεψε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τὸν Πέτρον· μετὰ τὴν διήγησιν τῆς πρακτικῆς ἀγίας Δορκάδος μετὰ τὴν βελόνην τῆς ἢ ὁποῖα

ἀπέθανε καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν, διότι ἡ ἐκκλησία εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς. Ἡ Πρίσκοιλλα ἦτο διορατικὴ καὶ ἱκανὴ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸν Ἀπολλῶ «ἀκριδέστερον τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ». Ἡ Λυδία προσευτικὴ, μὲ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, πωλήτρια πορφύρας, συνάξασα γυναικῶν τινας εἰς προσευχὴν, ἦνοιξαν θύρας εὐκαιρίας διὰ νὰ κηρύξουν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ὅλοι οὗτοι οἱ τύποι σήμερον, ὅπου εἰσῆλθε τὸ Εὐαγγέλιον, ἀφ' ἐνὸς δέχονται τὴν κληρονομίαν αὐτὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀκολουθοῦν εἰς τὰ ἴχνη ἐκείνων. Αἱ γυναῖκες ἐξ Ἰσοῦ διαφέρουσαι ἀπὸ τοὺς ἀνδρας, ἔχουν μέγα ἔργον νὰ ἐκτελέσουν, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ, ἐὰν αἱ γυναῖκες ἀποτύχουν. Ὑπάρχουν μεγαλειότητες εὐκαιρίας πρὸς ἀνάπτυξιν σήμερον, ἀλλ' αἱ ἴδιαι γενικαὶ γραμμαὶ ἐτέθησαν ὡς βάσεις εἰς τὴν Βίβλον τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι Βίβλος τῆς γυναικός.

Μερικαὶ ἔχασαν τὸν δρόμον των διότι ἔχασαν τὴν Βίβλον. Ἢὰν εἴξῃ ὁ Ἡσαίας σήμερον θὰ ἠσθάνετο μεγαλειότεραν στενοχωρίαν παρ' ὅτι ἠσθάνετο τότε μὲ τὰς γυναικείας ἐνδυμασίας. Ἐὰν ἐδλεπε τὰς δούλας τῆς Μόδα, ἢ ἐὰν ἐδλεπε ἐγγραμμάτους γυναικῶν νὰ παίζουσι ἀτελείωτα παιγνίδια, νὰ χορεύουσι ὀλοκλήρους νύκτας, καὶ νὰ ζητοῦν νὰ εὕρουσι ἐξεγέρσεις καὶ ἀνηθίλους ἀπολαύσεις, ἐνῶ ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς βοήθειας των. Οἱ ἄνδρες βοηθοῦνται ἀπὸ τὴν τύρβην καὶ τὰς ληθοδισίας τῆς ἀγορᾶς, καὶ εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιρρεπεῖς νὰ καταστήσουσι εἰς τὰ ἄκρα, παρὰ αἱ ἄεργοι καὶ ὀκνηροὶ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι προβαίνουν εἰς τὰ καλλήτερα καὶ ἀνώτερα.

Μᾶς λέγουσι ὅτι ποτὲ γυνὴ δὲν συνέγραψεν ἐπιτυχῆς βιβλίον περὶ τῶν ἀνδρῶν. Βεβαίως καὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἐπέτυχον νὰ γράψουσι περὶ τῆς γυναικός καὶ φωτογραφήσουσι αὐτὴν ἐπιτυχῶς. Γνωρίζουσι κυρίως τὰ τρωτὰ μας καὶ τὰς ἀδυναμίας μας. Ἐἰς ἄλλ' αἱ γυναῖκες ἐκπλήσσονται ὅταν εὕρισκουν ἀκριδῶς τί εἶναι εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ παγκοσμίου βιβλίου τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποιον ἀποκαλύπτει τὴν γυναῖκα εἰς ἐαυτήν. Ἐὰν ἡ γυνὴ ἀποτύχῃ ὁ κόσμος ἀποτυχάνει. Δὲν θὰ ἀποτύχῃ δὲ τότε ὅταν λάβῃ τὰς ἀπλᾶς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου Ἀπελευθερωτοῦ τῆς γυναικός. Ὁ μέγιστος κίνδυνος ἔγκειται εἰς αὐτὸν τὸν πολιτισμὸν μας. Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν νήσων ἀρχίζουν μὲ ὀλιγωτέρους πειρασμούς. Ἴσως ἐνοήσουσι ἐὰν ἀποτύχωμεν. Ἄς μὴ τὰς παροδηγήσωμεν.

Αἱ γυναῖκες δὲν τολμοῦν ν' ἀποπέμψουσι τὴν Γραφήν, οὔτε μέρος τι ἐξ αὐτῆς. Αὕτη καθιστᾷ τὸν κόσμον ἀσφαλῆ διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά. Βλέπουσι αὐτὸν μὲ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον των. Βλέπουσι τὸ μικρὸν ὄφρον, τὸν ὄβολον τῆς χή-

ρας, ὅστις ἦτο ὅλη ἡ παρουσία τῆς, μεταβαλλόμενον διὰ τῆς ἐκτιμῆσεώς Του εἰς μνημόσουν. Ἡ συνεισφορά δὲν ἦτο «εἰς τὸν προϋπολογισμὸν», καὶ ἦτο διὰ παντός καὶ ὑπεράνω τοῦ ποσοστοῦ.

Γυναῖκες παρίσταντο εἰς τὰ ἄκρα τοῦ πλήθους καὶ ἤκουον αὐτὸν μὲ τὴν συγκίνησιν ἐκείνην τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅταν τὸ κήρυγμα μᾶς ἐγγίξει. Ὁμίλησε περὶ τῆς γυναικός εἰς τὸ μαγευτικὸν ὡς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἡ ὁποία ἔβαλε τὸ πρῶτον εἰς τὴν σκάφην καὶ ἐσκέπτετο περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἢ τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία ἔχασε κατὰ ἄλλο πολυτιμώτερον καὶ ἡ ὁποία ἐν τῇ αἰσχύνη τῆς εὐφροσύνης καὶ ἀφροσύνης. Σκεπτόμεθα περὶ τοῦ θυγατρικοῦ τὸ ὅποιον ἀνέστησεν ἐκ τῶν νεκρῶν, περὶ τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονιζομένου παιδίου, περὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς πίστεως μᾶς ἢ ὁποῖα ἤγγισε τὸ κράσπεδον αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες εἰς πᾶσαν χώραν τῆς γῆς ἀνυψώνονται, μεταμορφώνονται καὶ εὕρισκουν διαμένουσιν χαρὰν εἰς τὴν δουλείαν καὶ εἰς τὴν ἱκανοποιουσαν δραστηριότητα ἐν τῷ ἔργῳ τὸ ὅποιον ἀφῆκε διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ. Αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀνάγκην νέας θρησκείας, οὔτε νέας φιλοσοφίας. Ὅλα ὑπάρχουν εἰς τὸν πρὸς αὐτὰς Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐχουν μόνον ἀνάγκην νὰ δεχθοῦν καὶ νὰ ἐφαρμόσουσι αὐτόν.

Ἐγνώρισα μίαν γυναῖκα, πρὸ καιροῦ, εἰς τὴν ὀρεινὴν χώραν τῶν Ἰνδιῶν. Ἐνῶ ἐβάδιζον πρωτὰν τινὰ μοι προσέφερεν ἕν μῆλον ἐκ τοῦ δένδρου τῆς—θαυμαστόν θέαμα εἰς μίαν Ἀμερικανίδα ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἰδεῖ μῆλον ἐπὶ τέσσαρα ἔτη. Ὁ σύζυγός τῆς ἦτο ἔμπορος ὀπωρικῶν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὰ πεδινὰ μέρη. Ἦτο λοιπὸν μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς. Ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς καλύβης καὶ συνομίλησαμεν. Ἐγνώρισον τὴν γλῶσσάν τῆς ἐνῶ κενεῖς ἄλλος εἰς τὴν χώραν ἐκείνην δὲν ἠδύνατο νὰ συνηνοηθῇ μετ' αὐτῆς. Ἦτο πολὺ εὐτυχῆς διότι ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ μὲ μίαν γυναῖκα. Μὲ προσκάλεσεν εἰς τὸ σπίτι τῆς, ἀλλ' ἐν μόνον βλέμμα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν μὲ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ὅτι ἤμουν ἀσφαλεστέρα εἰς τὸ ὑπαίθριον. Διηγῆθην εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς Μάρθας, τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξήγησα εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ Μάρθα ἦτο ἐκτάκτως καθαρὰ οἰκοδόμοισα. Ἐνόησε εἰ ἢ θελα νὰ τῆς εἶπω, ἀφοῦ ὁμίλησα μὲ λεπτομέρειαν. Ἐμείνα εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο δι' ὀλίγας ἑβδομάδας πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος, ἀλλ' ἐνῶ συνηνωμένοι καθ' ἑκάστην ἤκουσε μὲ περιέργειαν καὶ ἐνδιαφέρον τὰς διγῆσεις περὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνατολῆς, αἱ ὁποῖαι ζοῦν εἰς τὰς Γραφάς, καὶ περὶ τοῦ Φίλου των. Ὁ νοῦς τῆς ἦτο περιωρισμένος, καὶ ἦτο ἀγράμματος, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ μάθῃ εἰς τὴν γλῶσσάν τῆς ἕνα ὕμνον, μετὰ συνεχῆ ἐπανάληψιν.

«Ἐλθέ εἰς τὸν Χριστόν, ἔλθέ εἰς τὸν Χριστόν.

Ἐλθέ εὐθὺς καὶ θά σωθῆς».

Ἔμαθεν ὁμοίως μὲ ἀρκετὸν κόπον καὶ μίαν μικρὰν προσευχήν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐδίδασκον εἰς παιδίον πέντε ἐτῶν, μίαν προσευχήν διὰ τὸν λαόν της, καὶ ἀπεχωρίσθημεν μετ' ὀλίγον διὰ νὰ μὴ συνκνηθῶμεν πλέον.

Μετὰ ἕξ περίπου ἔτη ἔλαβον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν γυναικὸς Ἰεραποστόλου, ἣ ὁποία εἶχε μεταδῆ πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἴδιον χωρίον. Ἐγγραφὴν ὡς ἔζη: «Σήμερον πρωὶ ἐνθ' ἑκαθήμεν εἰς τὸ παράθυρον μίαν γυνὴν ἐπέρχασε μὲ τὴν στάμνα της ἐπὶ κεφαλῆς ψάλλουσα:

«Ἐλθέ εἰς τὸν Χριστόν, ἔλθέ εἰς Χριστόν.

Ἐλθέ εὐθὺς καὶ θά σωθῆς».

Ἐτρεξα εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν βεχαιρέτησα. Κατέβασε τὴν στάμναν εἰς τὴν γῆν. Τὴν ἠρώτησα ἂν ἦτο Χριστιανή, καὶ ἀπήντησεν «ὄχι». Τὴν ἠρώτησα πῶς ἔμαθε νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον αὐτόν. «Ὡ», εἶπεν, «ἔξεύρω καὶ κάτι ἄλλο». Καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν εἶπε τὴν προσευχὴν μὲ εὐλάβειαν, καὶ ἔπειτα μὲ ἀκτινοβολοῦν ἐκ τῆς χαρᾶς πρόσωπον διηγῆθη τὴν ἱστορίαν της καὶ περὶ τῆς ἐπισκέψεώς σας. Εἶπον ὅτι θὰ σὰς γράψω ὅτι τὴν εἶδον καὶ τὴν ἠρώτησα ἂν εἶχε τι νὰ σὰς γράψω ἐκ μέρους της. «Μάλιστα» ἀπεκρίθη μὲ ζωηρότητα. «Γράψε ὅτι κατ' ὄλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἐξηκολούθησα νὰ ψάλλω τὸν ὕμνον καθ' ἡμέραν, νὰ ἐπαναμβάνω τὴν προσευχὴν καὶ νὰ φυλάττω τὸ σπῆτι μου καθαρὸν». Τοῦτο εἶναι τὸ Ἐδαγγέλιον ἐν ἐφαρμογῇ. Χαίρομεν εἰς ἕνα παγκόσμιον Σωτήρα καὶ εἰς ἕνα παγκόσμιον Βιβλίον διὰ τὴν παγκόσμιον γυναῖκα.

“ΜΗ ΚΛΑΙΕ.”

(Λουκᾶ ζ' 11—16) Κυριακὴ γ'.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπορεύετο εἰς τὴν πόλιν Ναϊν δυνουδόμενος ὑπὸ ἱκανῶν ἐκ τῶν μαθητῶν του καὶ ὄχλου πολλοῦ. Ὡς δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν τῆς πόλεως, ἰδοὺ ἐφέρετο ἕξ νεκρῶς, υἱὸς μονογενῆς τῆς μητρὸς του, ἥτις ἦτο χήρα.

Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος εὐσπλαγχνισθὴν δι' αὐτὴν καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν. Μὴ κλαίε. Καὶ πλησίασας ἤγγισεν τὸν νεκροκράββατον· οἱ δὲ βαστάζοντες ἐστάθησαν· καὶ εἶπε, νεανίδε, πρὸς δὲ λέγω, σηκώθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς, καὶ ἤρχισεν νὰ λαλῇ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ἐνα ἄπειρον πλῆθος καὶ σήμερον ἐκχύνεται εἰς τὸν μεγάλον ποταμὸν τῆς ζωῆς τὴν ὁποῖαν ἔτιώρα διερχόμεθα. Πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γερῶν καὶ νέων μὲ πρόσωπα σκυθρωπά μὲ ψυχὴν βαρναλοῦσαν, μὲ καρδίαν πικραμένην, μὲ ὀφθαλμοὺς

δακρυδόμενους. Τὸ κλάμα τοῦ πόνου καὶ τῆς δούνης, τὸ βρούκομε τόσο εὐκόλῃ νὰ ἀσκημίσῃ τὰς μορφὰς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πρὸς ὀλόκληρον αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον ὄχλον κάποιος ἐπαναλαμβάνει τὴν ἴδιαν φράσιν «Μὴ κλαίτε!»

Εἶνε ἡ φωνὴ Ἐκείνου ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ παρηγορήσῃ, νὰ κλείσῃ τὴν πληγὴν, νὰ ἀφογγίσῃ τὰ δάκρυα!

Εἶνε ὁ Χριστὸς ποῦ λέγει ὅτιν καθένα μας «Μὴ κλαίτε».

Καὶ ὅμως πόσοι ἐξακολουθοῦν νὰ κλαίουν, καθὼς ἡ δυστυχὴς ἐκείνη χήρα τῆς Ναϊν ἐθρύνει τὸν νεκρὸν μονογενῆ υἱὸν της:

Κλαίουν οἷοι ἀγνοοῦν τὴν εὐσπλαγχνίαν ἢ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸ δεῦθος τοῦ Ἰησοῦ, οἷοι ἀγνοοῦν τὴν μεγάλαν ἀγάπην του, τὴν θεϊαν, τὴν ὁποῖαν ὑπέσθη εἰς τὸν σκληρὸν σταυρὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, παντὸς ἁματωλοῦ, σοῦ καὶ ἐμοῦ. Κλαίουν ἐνθ' ὁ ἄρχων τῆς ζωῆς ἔχει τοσαύτην ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας του, δυνάμενος νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ τὸν θάνατον.

«Μὴ κλαίτε», οἷοι αἱ ἁμαρτίαι σου δυνεχωρήθῃσαν. Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐξοφλήθη ἡ ἀπόδειξις τῆς ὀφειλῆς σου μὲ τὴν ἐρυθρὰν μελάνην τοῦ ἁγίου αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἔγγραφο τῆς καταδικῆς σου ἐξεχίσθη διὰ παντός, ἀρκεῖ δὲ νὰ τὸ ἀποδεχθῆς καὶ νὰ τὸ πιστεύσῃς ἀπὸ καρδίας. Ὁ ὁρόμος τῆς συμφιλωδέως σου πρὸς τὸν δικαίον Πατέρα τοῦ οὐρανοῦ ἠνοίχθη τελείως, μόνον σπεῦδε νὰ εἰσεέλθῃς. Μὴ δευλιθῆς, οἷοι ὁ ἐθιάτης τῶν ἁμαρτιῶν σου κατεποντίσθη ὀριστευκῶς μὲ ὄλον τὸ βάρος αὐτῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ τάφου, τώρα δὲ καλεῖσαι νὰ ἀναστῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς νέαν ζωὴν μὲ νέον μέλλον, μὲ νέας ἐλπίδας, μὲ σκοπὸν πραγματικὸν καὶ ἀληθῆ προορισμὸν.

«Μὴ κλαίτε», ἀνὰ ὑποθέσεις σου δὲν πηγαίνουν ὡς θὰ ἠθέλεις καὶ ἂν ἀποτυγχάνουν τὰ σχέδιά σου καὶ αἱ προβλέψεις σου. Ὑποθέσεις ἀνώτεροι, σχέδια ὑπερκόσμια καὶ θαυμάσια προβλέψεις διαγραφίδαι πρὸ αἰῶνων ἐπὶ τῆς Βίβλου, σοῦ παρέχονται ὡς θεδαυρὸς ἀγνωστος. Εἶσαι κύριος αὐτῶν, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃς νὰ ἀνοίξῃς ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, ἀρκεῖ νὰ κάμῃς τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο βήμα τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον θὰ δὲ φέρῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰησοῦ.

«Μὴ κλαίτε», οἷοι αὐτὴν τὴν δευγμὴν ποῦ διαβάσεις τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς ἔχεις τὸν καιρὸν νὰ ζυγίσῃς εἰς τὴν θεϊαν πλάστιγγα ὄλον τὸν χρυσὸν καὶ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου καὶ νὰ εἴρῃς αὐτὰ ἐλλειπῆ συγκρινόμενα πρὸς τὴν ἀμάραντον μακαριότητα τοῦ οὐρανοῦ. Πρόδεξε ὅμως μὴ χάσῃς τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν, οἷοι θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν θὰ κλαύσῃς πικρῶς, χωρὶς κανεῖς, οὔτε ὁ Χριστὸς ἀκούει νὰ δύναται νὰ δὲ παρηγορήσῃ.

Ἄμαρτωλέ, πρὸς δὲ λέγω σηκώθητι. Αὐτὴ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Μὴ κλείσῃς τὰ ὠτά σου εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν, ἀλλὰ σηκώθητι ἀμέσως καὶ ὄρα με εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖ δὲ περιμένει ἡ ὑψίστη δόξα, ἡ σωτηρία τῆς ἀθανάτου ψυχῆς σου.

ΑΠΟΛΗΜΟΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Α' : Κύριε Διευθυντά της « **Νέας Ζωής** », ο Απόστολος Παύλος εις την πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολήν του Κεφ. δ' στ. 3 γράφει, « **Ναὶ ἐρωτῶ καὶ σὲ σύζυγε γνήσια, συλλαμβάνου αὐταῖς (Συντόχη καὶ Εὐδοία) κείμενες ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι ...** » Οὕτω γράφων ὁ Παῦλος ἀπειθίζεται πρὸς σύζυγον ὄντως ; ἦτο δηλ. ἔγγαμος ; Τι φρονεῖτε ὑμεῖς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ χωρίου ;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ : Ὅτι ὁ Απόστολος Παῦλος ἦτο ἔγγαμος εἶνε ἐκτὸς ἀμφιβολίας, διότι εἶνε γεγονός, ὅτι, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐκλεγῆ καὶ ἀγνωρισθῆ μέλος τοῦ Συνεδρίου ἐὰν α'.) δὲν ἦτο ἔγγαμος καὶ β'.) ἐὰν δὲν ἐγνώριζε βιοποριστικὸν τι ἐπάγγελμα. Ὁ Παῦλος δὲ ἦτο μέλος τοῦ Συνεδρίου, Φαρισσαῖος καὶ ἐπιτετραμμένος ὑπὸ τῶν συναδελφῶν του τοῦ Συνεδρίου, διὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Στεφάνου, διὰ τὴν ὁποίαν ἦτο σύμφωνος, καὶ διὰ τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν τῶν Χριστιανῶν τῆς Δαμασκίου (βρα Πράξ. ζ'. 57, 58. στ'. 15, κγ'. 4, ὁ Φιλιπ. γ'. 5). Ἐν τούτοις εἰς τὸ ὡς ἄνω χωρίον δὲν ἀπειθύνεται πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον. Ἡ σύζυγός του ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν ἐπιστροφῆς του οὐδαμῶ ἀναφέρεται, εἴτε ἐγκαταλείψασα αὐτὸν ὡς Χριστιανὸν, ἢ καὶ ἀποθανοῦσα. Τὸ πρόσωπον δὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος ὀνομάζει « **σύζυγε γνήσια** » δὲν γνωστοποιεῖται παρ' αὐτοῦ ὀνομαστὶ ποῖον εἶνε. Τινὲς ὑποθέτουσιν ὅτι εἶνε κύριον ὄνομα « **Σύζυγος** » ἀλλ' ὁ ἐπιθετικὸς χαρακτηρισμὸς **γνήσια**, δὲν στηρίζει διόλου μίαν τοιαύτην ὑπόθεσιν, καθ' ἡμᾶς. Κατονομάζει συνεπῶς ὁ Ἀπόστολος « **σύζυγον** » εἴτε συνεργάτην του τινὰ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, συγκαπιάσαντα αὐτῷ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν, ὡς ὁμόζυγόν του, εἴτε ἀξιομακροχόν τινα, πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας Φιλιππων, ὅστις ἦτο ἀληθὴς σύζυγος τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἔδαφι ἀναφερομένων δύο διαφωνουσῶν εὐσεβῶν γυναικῶν, Εὐδοίας καὶ Συντόχης.

* Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἔδαφιου αὐτοῦ τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Πούλου, οὗτος ἐπαναλαμβάνομεν ὡς μέλος πρὸς τῆς εἰς Χριστὸν ἐπιστροφῆς του τοῦ ἀνωτάτου Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ καταδικάζῃ ἄνδρας δι' ἔθνικους λόγους εἰς θάνατον, ἦτο ἔγγαμος.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Β' : Πῶς δεόν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ χωρίον « **καὶ οὐκ ἐγένωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον ;** »

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ : Αἱ τελευταῖαι φράσεις « **τόν... αὐτῆς τὸν πρωτότοκον** », δὲν ὑπάρχουσιν εἰς

τὰ ἀρχαιότατα καὶ ἐπομένως μᾶλλον ἐγκυρὰ χειρόγραφα τῶν Εὐαγγελίων, τὸ Σιναιτικὸν δηλ., τὸ Βατικανόν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα εἶλα ἀναγράφουσι « **καὶ οὐκ ἐγένωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκεν υἱὸν** ». Ἰποτίθεται ὅτι ἀντιγραφεὺς τις τοῦ κειμένου ἀνέγραψε τὴν φράσιν « **υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον** », ὡς ἐπεξήγησεν εἰς τὸ περιθώριον, ὁπόθεν ἄλλος παρέλαβεν αὐτὴν ὡς ἀποτελοῦσαν μέρος τοῦ κειμένου, καὶ οὕτω εὐρίσκεται εἰς κείμενα ἢ ἐκδόσεις τινάς, ἐξ ὧν μεταφράσθησαν ἢ Ἀρμενικῇ, ἢ Αἰθιοπικῇ καὶ ἢ Βουλγάρττα, καὶ τὰ ὁποῖα κείμενα εἶχον ὅπ' ὄψιν των ὁ Ἐπιφάνιος, ὁ Χρυσόστομος, ὁ Ἰερώνυμος καὶ Ἀδγουστίνος, παρ' οἷς καὶ μόνον ἀπαντᾷ ἡ φράσις, ὡς καὶ εἰς ἀντίγραφα τοῦ ἱεροῦ κειμένου τοῦ 9ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Ὅλα ὅμως τὰ ἀρχαιότερα τούτων ἀντίγραφα Ζ'. 1, 33, α, β. c. g. K, ἢ ἀρχαία Αἰγυπτιακῇ, ἢ Μαιμφ. Θηβαϊκῇ, ἢ Συριακῇ, ἢ Ἀμβρόσιος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀδγουστίνου καὶ ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι κριτικοὶ ἐκδῶται τῆς K. Διαθήκης, ἀκολουθοῦντες τὰ ἀρχαία χειρόγραφα τὴν παραλείπουσιν. Ἡ φράσις ἐν τούτοις αὐτούσιος εὐρίσκεται εἰς Λουκ. β'. 7 ἐξ οὗ φαίνεται τὴν μετέφερον καὶ εἰς Ματθ. α'. 25 καὶ εἶνε τιμητικὸς τίτλος ἀποδιδόμενος ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν, ὅστις (τίτλος) ἀπαντᾷται καὶ ἀλλαχού ὡς εἰς Ρωμ. η'. 29 Γαλτ. α'. 15 Ἐβρ. α'. 6. Ὁ πρωτότοκος ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ οἰκονομῆ ἦτο ὁ ἀποκλειστικὸς κληρονόμος ὅλης τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς καὶ ὁ ἀπολαύων παντὸς προνομίου. Καὶ τὰ πρωτοτόκια τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς κληρονόμου τοῦ θρόνου Δαβὶδ, ἦσαν μέσον τῆς Μητρὸς του, ἢ ὁποῖα κατήγετο ἐξ οἴκου καὶ πατρὸς Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἦτο « **ὁ υἱὸς αὐτῆς ὁ πρωτότοκος** », ὁ κληρονόμος καὶ κυρίαρχος τῶν πάντων. Ἄλλ' ἴσως ἡ ἐρώτησις ἤθελε νὰ δώσῃ ἰδιάζουσιν ἑκφρασίαν εἰς τὸ ἕως οὗ. Τὸ «ἕως οὗ» ὅμως αὐτὸ ἐκ τοῦ ὁποῖου τινὲς ὅλως ἀδυσανίστως καὶ ἐσφαλμένως ἐξάγουσιν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἔσχε καὶ ἄλλα τέκνα ἐκ τοῦ Ἰωσήφ, εἶνε ἐβραϊσμὸς ἀπαντῶν εἰς πολλὰ μέρη τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Λι-

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Καὶ συστήνετε πάντοτε εἰς
τοὺς φίλους σας τὸ περιοδικὸν

« **ΝΕΑ ΖΩΗ** »

θήκης, κατά τὸν αὐτὸν τρόπον, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν κατὰ γράμμα ἔννοιαν τὴν ὁποίαν ὕπο: ἀγνοοῦντες ὅτι εἶνε ἐδρακίσιμος ἀποδίδουσι. "Οἱ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅτι δηλ. ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου δὲν εἶχε πλείονα «**τοῦ πρωτοτόκου χυτῆς**» τέκνα μετὰ ταῦτα, γίνεται καταφανὲς ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τῆς φράσεως πρὸς τὰ ἐξῆς Γραφικὰ ρητά, τὰ ὅποια παραθέτομεν ἀσχολίαστα, ἀφίνοντες τὸν ἀναγνώστην νὰ σκεφθῆ ἐπ' αὐτῶν διὰ τὸ λογικὸν ἐπὶ τοῦ ζητήματος προκύπτον συμπέρασμα—«**Ἐγέλασε δὲ Σάρρα ἐν ἑκυτῇ λέγουσα: οὕτω μὲν μοι γέγονεν ἔως τοῦ νῦν.** Γεν. ιη'. 12. «**καὶ ἐξεληθὼν (ὁ κόραξ) οὐκ ἀνέστρεψεν ἔως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς;**» Γεν. η'. 7 «**καὶ οὐ προσέθετο ἔτι Σαμουὴλ ἰδεῖν τὸν Σαουλ ἔως ἡμέρας θανάτου αὐτοῦ**» Βασιλειῶν Α. ιε'. 35 «**Μῆμοι εἶτε δικαίους ὑμᾶς ἀποφῆναι ἔως ἂν ἀποθάνω**» Ἰωδ. κς'. 5. «**Ἐἶπεν ὁ κύριος τῷ κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἔως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου**» Ψαλμ. ρθ', «**οὐ φοδηθῆ, ἔως οὗ ἐπίδη ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ**» Ψαλμ. ρια'. 8, «**κάλαμον συντεριμμένον οὐ κατεάξει καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σδέσει, ἔως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νίκος τὴν κρίσιν**» Μαθθ. ιθ'. 20 «**ἀντανελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη, καὶ πλήθος εἰρήνης ἔως οὗ ἀντανκιρεθῆ ἡ σελήνη**» Ψαλμ. οα'. 7.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Γ' : Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸ Κορ. Β'. ἐπιστολὴν του κεφ. ιθ'. στίχ. 7, 8 καὶ 9 γράφει: «**Ἐκὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἰποκλύψεων ἔνι μὴ ὑπερξίρωμαι ἐδόθη μοι σκόλοψ τῆ σαρκί, ἄγγελος σατανᾶ ἔνι μὲ κολαφίζῃ ἔνι μὴ ὑπερξίρωμαι. Ἐπερ τούτου τρίς τὸν Κύριον παρεκάλεσα ἔνι ἀπιστῇ ἀπ' ἐμοῦ**». Τὸ πρᾶγμα ἦτο αὐτὸς ὁ σκόλοψ τῆς σαρκός, ἄγγελος σατανᾶ ὁ κολαφίζων (κατατρώχων) τοῦτον ἵνα μὴ υπεραιρέται καὶ περὶ οὗ τρίς τὸν Κύριον παρεκάλεσε:

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ : Ὁ «**σκόλοψ τῆς σαρκός**» τοῦ Ἀποστόλου ἦτο ὀδονηρὰ τις ἀσθένεια σωματικῆ, κατατρώχουσα καὶ ταλαιπωροῦσα αὐτὸν διαρκῶς, ὡς τις σκόλοψ ἢ αἰχμηρὰ ἀκανθα. Τὴν ἀσθένειαν ταύτην ὁ Ἀπόστολος ἀναγνώριζε καὶ ὠμολόγει ὅτι τοῦ ἐδόθη διὰ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἀναφέρει (ἵνα μὴ υπεραιρέται)—παρὰ Κυρίου. Περὶ τῆς σωματικῆς αὐτῆς ἀσθενείας του παραπονεῖται καὶ εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του (Κεφ. δ'. 13—15), καὶ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἦτο ἡ ἰδία ἀσθένεια, διότι καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστολαὶ (πρὸς Κορινθίους καὶ Γαλάτας) ἐγράφησαν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὸ 58 μ.Χ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Α'. πρὸς Κορινθ. β'. 3 ἀναφέρει ὅτι ὑπέφερον ἀπὸ ἀσθενείαν, δταν εἶχε μεταβῆ εἰς αὐτούς, λέγων ὅτι εἶχεν ὑπάγει «**ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ πολλῶ**». Πλὴν, ποῖα, ἢ ὁ-

ποῖα ἦτο ἡ ἀσθένεια αὐτῆ; Πλεῖσται ὑποθέσεις προεβλήθησαν πρὸς ἐξήγησιν αὐτῆς—ὅτι αὕτη λ. χ. ἦτο αἰ δυσλολία, αἰ ἐναντιώσεις καὶ διωγμοὶ τοὺς δποίους ὑφίστατο ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν ψευδαδελφῶν, τοὺς ὁποίους περιγράφει εἰς Β' Κορινθ. ια'. 13—15.,—ὅτι αὕτη ἦτο διάφοροι πνευματικαὶ δοκιμασίαι—λιποψυχία δηλ. καὶ ἀποκαρδιώσεις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποστολικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, πειρασμοὶ πρὸς ἀπελπισίαν καὶ ἀπογοήτευσιν του εἰς τὸ ἔργον, δλάσφημοι εἰσηγήσεις τοῦ ἐχθροῦ, σαρκικαὶ διαθέσεις ἢ τάσεις κλπ—ἐν τούτοις ἐξ ὧν τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς δεδομένων, ἡ ἀσθένεια αὐτῆ δὲν φίνεται ὅτι ἦτο ἄλλη τις ἀπὸ τὴν πάθησιν τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐκ τῆς ὁποίας μκρτυρεῖται πανταχοῦ ὅτι ὑπέφερον. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πάθησιν τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπαθεν ὅτε τὸ πρῶτον ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς τὴν Δαμασκόν, ὅποτε ἐπαθε προσωρινὴν τελείαν ἀορασίαν (Πρόξ. θ'. 8, 9, 12, 17 κδ'. 7, 11, 13) καὶ ἔνεκα τῆς ὁποίας παθήσεως δὲν ἠδυνήθη,—δικαζόμενος ἐν τῷ Συνεδρίῳ—νὰ δικρινῆ τὸν προεδρεύοντα ἀρχιερέα, καὶ ἀπεκάλεσε τοῦτον «**τοῦτον κεκοινωμένον**» (Πρόξ. κγ'. 3—5. Ὁταν δὲ ἐπεσκέφθη τὴν Ἐκκλησίαν Γαλατῶν ἐπασχεν ἀκόμη δεινῶς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμικῶν αὐτοῦ νόσημα ὡστε νὰ κινήσῃ βαθεῖαν τὴν συμπάθειαν τῶν Γαλατῶν πρὸς αὐτόν, τὴν ὁποίαν καὶ ὑπεθυμίζει εἰς αὐτούς ὁ Παῦλος λέγων «**καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι**» (Γαλ. δ'. 15). Τὸ νόσημα δὲ αὐτὸ ἦτο ἀνκμφιδόλως ἔν ἐκ «**τῶν στιγμάτων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί του**» (Γαλ. στ'. 17), τὸ ὁποῖον κατὰ πολλῶν ἄλλων σημείων καὶ σωματικῶν πληγῶν ἦσαν ἀποδείξεις καὶ πιστοποιητικὰ τῆς παρὰ τοῦ Κυρίου ἐκλογῆς καὶ στιγματίσεως αὐτοῦ ὡς δούλου καὶ ἐκλεκτοῦ Αὐτοῦ σκεύους. Ἐξ αἰτίας δὲ τοῦ στίγματος τούτου τῆς ὀφθαλμικῆς του παθήσεως, θλας του τὰς ἐπιστολάς τὰς ἐγγράφει δι' ἀντιγραφῆως, αὐτὸς δὲ προσέθετε μόνον ὀλίγας εὐχητηρίους λέξεις εἰς τὸ τέλος, ὡς ἀπόδειξιν ἀγάπης καὶ γνησιότητος τῆς ἐπιστολῆς, ὡς παρ' αὐτοῦ προερχομένης (Ἴδ. Ρωμ. ιστ'. 22, 25—27 Β'. Θεσσαλ. β'. 2 γ'. 17, 18 Α'. Κορινθ. ιστ'. 21—24 Κολοσ. δ'. 18). Μόνον τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του ἐγράψεν ἰδίᾳ χειρὶ, καὶ ταύτην μὲ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

Τὸ δεκαπενθήμερον περιοδικὸν

«ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝ. ΒΙΒΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

μεγάλου μεγέθους γράμματα, πράγμα τό ὅποιο εἶνε ἀπόδειξις τοῦ γεγονότος ὅτι ὅλοι ὅσοι ὑποφέρουν ἐξ ὀφθαλμικοῦ νοσήματος, μυωπίας, ἀστιγματισμοῦ, ἱριτιδος κτλ. γράφουν μὲ μεγάλα γράμματα. « Ἔδετε πηλέκεις ὑμῶν γοίμμεκσιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ » (Γαλατ. στί. 11).

Τὴν πάθησιν αὐτὴν ὁ Παῦλος ὀνομάζει ἢ μάλλον χαρακτηρίζει « ἄγγελον Σατανᾶ » διότι ἡ ἐκ ταύτης ἀσθένεια καὶ ἀδυναμία του παρεῖχεν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅπως τὸν κολαφίζη, τὸν κατατρήχη καὶ παρενοχλή περισσότερον, δι' εἰσηγήσεων, ἀμφιβολιῶν καὶ ἀμφισβήτησεως τῆς ἐκλογῆς τῆς οἰκειοποιήσεως καὶ χρησιμοποίησεως του πρὸς Κυρίου, ὁ Ὅποιος δὲν θὰ ἔφινε τὸν δούλον του ἀθεράπευτον ἂν πράγματι ἦτο ἰδικός του ! Ἀκριβῶς ὅπως ἐπέρασε τὸν Κύριον ἡμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ πεινώντα, εἰπὼν, « Ἐὐχέσαι υἱός τοῦ Θεοῦ εἶπέ εἰς τὰς πέτρας νὰ γίνωσιν ἄρτοι », ἢ καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν εἰς τὴν φυλακὴν δι' ἀμφιβολίας (Ματθ. ια' 2,3).

Τοὺς κολάφους καὶ τοὺς πειρασμοὺς τούτους θὰ ἐνέτεινεν ὁ Σατανᾶς ἐπὶ μάλλον ἐκμεταλλουόμενος τὸ γεγονός καθ' ὃ ὁ Κύριος δὲν εἰσήκουσεν αὐτοῦ καὶ δὲν τὸν ἀπήλλαξε τοῦ σκόλοπος, καίτοι τρίς παρεκάλει αὐτὸν ὁ δυστυχὴς Παῦλος πρὸς τοῦτο ! Ἀντὶ ὅμως ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἀσθενείας ἔλαβε χάριν καὶ διαβεβαίωσιν πρὸς Κυρίου, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εὐρίσκει τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀσθένειαν τῶν δούλων Του ὡς τὸ καταλληλότερον αὐτῆς ἐργαλεῖον. Οὐδεμιᾶς ἀνθρωπίνης δυνάμεως καὶ ἰσχύος ἔχει ἀνάγκην. Αὕτη ἐμποδίζει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἰδίας Αὐτοῦ δυνάμεως. Ἐῖθε πάντες νὰ ἐμνησθώμεν τὸ μάθημα τοῦτο ! Γογγύζομεν κατὰ κανόνα, καὶ καταβαλλόμεθα ὅταν ἀσθένεια, ἐχθρότης τοῦ κόσμου, πτωχεία, καὶ διάφοροι ἀνάγκαι μᾶς περιστοιχίζουσιν, ἐνῶ ὡς τέκνα Θεοῦ ὀφείλομεν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου Αὐτοῦ Ἀποστόλου, νὰ χαίρωμεν. Ὁ Παῦλος δὲ ἔχαιρεν ὄχι διὰ τὰ παθήματα αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ἀλλ' ἵνα ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ φανερωθῇ ἐν αὐτῷ περισσότερον δι' αὐτῶν. Ἐῖθε ἡ χάρις Αὐτοῦ νὰ εἶνε ἡ μοναδικὴ ἡμῶν ἐπίκλησις.

Κύριε Διευθυντὰ τῆς « Νέας Ζωῆς ».

Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ συγχαρῶ τοὺς διαφόρους ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ διδασκάλους τοῦ Νομοῦ Κορινθίων καὶ Ρεθύμνης, καθὼς καὶ τὸν ἀρχιερατικὸν ἐπίτροπον τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κρήτης Κορνιλιὸν Τζιανάκιν οἱ ὅποιοι συνένδραμον τὸ βιβλιοπωλικὸν ἔργον τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας, ἵνα ἀποκτήσῃ κάθε οἰκογένεια καὶ κάθε χριστιανὸς τὸ εὐαγγέλιον. Δύναμαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀπὸ τὴν Παλαιόχωραν Σελίνου μέχρι τῆς ἐπαρχίας Ἀμαρίου καὶ μέρους τοῦ νομοῦ Ἑρακλείου ὅπου περιώδευσά ἔχουν πωληθῆ ἐντὸς δύο ἐτῶν 11 χιλιάδες εὐαγγέλια. Ἡ τοιαύτη ἐξάπλωσις ὀφείλεται πρῶτον εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ πρὸς διάδοσιν τοῦ θείου Λόγου δι' οὗ καὶ μόνον δύναται νὰ ἐπίβῃ ἀληθὴς πρόοδος καὶ εὐτυχία, καὶ δεύτερον εἰς τὰς δυστάσεις τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Σχολείου. Εἰς ὅσα χωρία οἱ μορφωμένοι ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι δυνέδυνσαν εἰς τοὺς χωρικοὺς τὴν ἀπόκτησιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅλοι ὀφείδον οἱ χωρικοὶ προθύμως τὴν ὑπόστασιν, εἰς τὸ Κοινοτάκτιον Σελίνου ἢ οὐδαμῶς ἐνὸς γέροντος ἀναγνώστου ἀντετέλειον ὥστε ὅλοι οἱ ποιμένες νὰ ἀγοράσωσι ἀπὸ μίαν μεγάλην Κ. Διαθήκην. Εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν Ἀγίου Βασιλείου ἠγοράζετο προθύμως τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ πολλοὺς χωρικοὺς. Εἰς τὰ χωρία Σελλὶ καὶ Ἄγιον Ἰωάννην τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας κατὰ οὐδαμῶν τῶν διδασκάλων τοῦ πρώτου καὶ τοῦ διδασκάλου καὶ ἱερέως τοῦ δευτέρου ὅλοι οἱ μαθηταὶ καὶ χωρικοὶ πῶσαν τὸ εὐαγγέλιον. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀμαρίου ἐπίσης οἱ χωρικοὶ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἠγόραζον τὸ εὐαγγέλιον. Ἰδιαιτέρως ζῆλον ἔδειξαν οἱ ἱερεῖς Ἀποδούλου καὶ Γερακάρι· ὁ δὲ ἱερεὺς Βολιωνῶν εἰς τὸ χωρίον Πατόδον μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπέτυχε διὰ τῆς θεοῦκῆς δυστάσεώς του νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ τὸ εὐαγγέλιον, ἐνῶ πρὸ 10 ἡμερῶν εἶχον διέλθῃ ἀπὸ τὸ αὐτὸ χωρίον χωρὶς νὰ πωλήσω οὔτε μίαν Γραφήν. Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἀναφέρω μετὰ συγκινήσεως καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἔδειξεν εἰς τὸ χωρίον Καρρὸς Ρεθύμνης ὁ αἰδὸς ἐφημέριος Σαββάκις. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπεργε τὰ ἀντίτυπα τοῦ εὐαγγελίου καὶ μὲ μεγάλας παρακλήσεις καὶ ὑποδείξεις τὰ ἔδιδεν εἰς τοὺς χωρικοὺς ἐνορίτας του. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ πρωτοφανὲς πτωτικὸν ἐβοήθουν οὐ μόνον ἢ πρεσβυτέρους του, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο μικρὰ καὶ χαριτωμένα κοριτθῶνά του, τὰ

Οἱ φίλοι συνδρομηταὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐκδοσις τῆς « Νέας Ζωῆς » δὲν ἀποτελεῖ κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, ἄς καταβάλωσι προθύμως καὶ εὐχαρίστως τὴν μικρὰν συνδρομὴν των εἰς τοὺς ταχυδρομικοὺς διανομῆς παρουσιάζοντας τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν.

ὅποια ἀρκετὰ ἀντίτυπα διέθεσαν εἰς ἄλλα κοινω-
τάκια.

Εἶθε κ. Διευθυντὰ νὰ δευραφῆ ἢ προδοχῇ τοῦ
λαοῦ πρὸς τὸν θεοτικὸν θεῖον Λόγον καὶ μὲ τὰ
μέσα τὰ ὅποια ἡ Β. Ἐταιρεία διαθέτει τὸ Εὐαγ-
γέλιον νὰ γίνῃ ἐγκόλπιον τῶν Χριστιανῶν καὶ νὰ
γῆν θραδύνη νὰ ἐλθῇ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἴ-
τοι κατὰ τὰς ἀναπαυσίμους ὥρας τῶν ἀντὶ νὰ κά-
θωνται εἰς τὰ κοφφενεῖα νὰ παίξουν χαρτιά καὶ νὰ
λέγουν λόγους ἀπρεπτεῖς, νὰ μελετῶσι καὶ νὰ ἐρευν-
νῶσι τὸν θεῖον Λόγον ἐξ ἧς μελέτης καὶ ἐρευνῆς θὰ
ἐπέλθῃ ἀληθὴς ἀνακαίνισις αἰσῶν.

Χανία 19)9)929

Μετ' ἐκτιμῆσεως
Ν. ΤΖΩΡΤΖΑΚΙΣ
Βιβλιοπώλης Ἀγ. Γραφῶν

ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ἌΛΛΑ ΠΦΕΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Β'.

Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ὄχι μόνον δίδει εἰς
τοὺς ἐπισκόπους τῆς, τοὺς λειτουργοὺς τῶν καθε-
δρικῶν ναῶν τῆς καὶ τοὺς λοιποὺς ἱερεῖς τῆς τοὺς
μισθοὺς, τοὺς ὁποίους παρεθέσαμεν εἰς τὸ προηγού-
μενον ἄρθρον μας, προσηυξημένους μὲ τὴν δωρεάν
κατοικίαν, θέρμανσιν καὶ φωτισμὸν, ἀλλὰ καὶ δύνα-
ται νὰ δαπανᾷ ἐτησίως διὰ θεολογικὰς σχολὰς, ἱερα-
ποστολὰς ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς, ἔργα ἐκπαι-
δευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καὶ διανομὰς ἐλεῶν, φράγ-
κα χρυσὰ 46 ἑκατομμύρια· δηλαδὴ δραχμὰς ἰδικὰς
μας 690 ἑκατομμύρια. (Mermeix, L' Angleterre,
Aspects inconnus, σελ. 277). Αἱ δαπάναι αὗται
καλύπτονται σχεδὸν ὅλαι ἀπὸ τὰς προθύμους εἰσφο-
τὰς τῶν πιστῶν. Περί τῆς φιλανθρωπικῆς προθυμίας
τῶν Ἀγγλῶν μὲ διαχειριστὴν καὶ διανομέαν τὸν ἐ-
φημέριον κάμνει λόγον καὶ ὁ πανοσιολογιώτατος κ.
Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης εἰς ἀκόλουθον ἄρθρον του.
Καὶ ὁ μὲν ἐφημέριος δεδαίως διαθέτει εὐδυνειδῆτως
καὶ τὸν τελευταῖον ὁδολὸν τῶν ἐλεῶν, τὰ ὅποια τοῦ
παραδίδονται. Ἄλλ' εἶναι καὶ πρόδηλον ὅτι ἐνορί-
ται, οἱ ὅποιοι δίδουν διὰ τοῦ ἱερέως τῶν, εἶνε ἀδύ-
νατον νὰ ἀφήνουν αὐτὸν τὸν ἴδιον στενοχωρημένον
καὶ δισπαλαίοντα.

Αἱ πληροφορίες τοῦ βιβλίου τοῦ Mermeix εἶνε
καὶ εἰς τοῦτο διαφωτιστικαί. Αἱ πέντε χιλιάδες φράγ-
κων χρυσῶν ἀποτελοῦν τὸ κατώτατον ποσὸν τοῦ τα-
κτικοῦ μισθοῦ τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως, ἔχει δὲ καὶ
τὰ τυχερά του· καὶ τὰ τυχερά αὐτὰ δὲν εἶνε τυχαία.
Πρῶτον διότι ὁ ἐφημέριος εἰς τὴν ἀγγλικὴν συνειδη-
σιν θεωρεῖται πρόσωπον ὑψίστης κοινωνικῆς θέσεως·
καὶ δεῦτερον διότι οἱ πάμπολλοι πλοῦσιοι ἐνορίται

πληθύνουν γενναϊότατα κατὰ τὰς τελετὰς βαπτίσεων,
γάμων κηδεῖων (αὐτόθι: σελ. 275—276).

Ἡ ἀνισότης τῶν μισθῶν τῶν ἀγγλικανῶν ἱερέων
ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ὅτι μέρος ἐξ αὐτῶν εἶνε εἰς ναοὺς
ἐνοριακοὺς· ἄλλοι εἰς ναοὺς συντηρουμένους ὑπὸ τοῦ
Στέμματος· ἄλλοι εἰς ναοὺς Πανεπιστημίων καὶ κολλ-
λεγίων· καὶ ἄλλοι ἐφημερεύουσιν εἰς ναοὺς ἰδιωτικῶν·
(αὐτόθι: σελ. 284—287). Καὶ οἱ ἐφημέριοι: ὁμοῦ τῶν
ἰδιωτικῶν τούτων ναῶν θὰ ἔχουν τὸν μισθὸν τῶν
φράγκα χρυσᾶ 5,000, ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἐφη-
μέριοι ναῶν ἰδιωτικῶν διὰ μισθὸν ἐτήσιον λαμβάνουν
μὲ ὑπολογισμὸν εἰς χρυσὸν τὸ πολὺ 700 φράγκα καὶ
ὑπέρχουν οἱ λαμβάνοντες ἐτησίως μισθὸν μόνον 40
φράγκων χρυσῶν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἶνε ἐνορίαί, τῶν ὁποίων ὅλον
τὸ εἰσόδημα, ἐκ φόρων ὑπὲρ τοῦ ἱερέως, ἐνοικίων,
τόκων, τυχηρῶν, θεωροῦνται προσωπικὴ ἰδιοκτησία
τοῦ ἐφημερίου χωρὶς καμμίαν ἐπισκοπικὴν, πολιτι-
κὴν, δημοτικὴν, λαϊκὴν παρέμβασιν ἢ ἔλεγχον τῆς
διαθέσεώς των (αὐτόθι: σελ. 288).

Εἶπομεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὅτι τὰ τέκνα
τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως ἔχουν τὰ εὐεργετήματα δια-
φόρων ὑποτροφίῶν διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν των. Ὁ
Paul Descamps, εἰς τὸ ἔργον του «La formation
Sociale de l'Anglais moderne» δίδει ἐκ τοῦ πραγ-
ματικοῦ σχετικὰς πληροφορίας. Λαμβάνων ὑπ' ὄψιν
τοῦ οἰκογένειαν ἀγγλικανοῦ ἱερέως μὲ τέσσαρας υἱοὺς
καὶ τρεῖς θυγατέρας λέγει διὰ τοὺς υἱοὺς· ὁ πρωτότο-
κος ἐσπούδασεν εἰς τὸ Καίμπριτζ καὶ τώρα εἶνε ἀνώ-
τερος ὑπάλληλος εἰς τὸ Τράνσβαλ· ὁ δεῦτερος εἶνε
ἀξιωματικὸς καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν scho-
λὴν τοῦ Sandhurst· ὁ τρίτος ἀπὸ ἐτελείωσε τὰς
σπουδὰς του εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ.
τὰς συνεπλήρωσεν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ πρὸς τε-
λειοποίησίν του εἰς τὰς ξένας γλώσσας. Εἶνε πρω-
ρισμένος διὰ καθηγητῆς· ὁ τέταρτος σπουδάζει ἀκόμη
εἰς τὸ Καίμπριτζ.

Αἱ θυγατέρες τοῦ ἐφημερίου ἐξεπαιδεύθησαν ὅλαι
εἰς μεγάλα ἀριστοκρατικὰ κολλέγια. Ἡ μεγαλύτερα
ὕπανδρεύθη. Ἡ δευτέρα κατετάχθη εἰς τὸ τάγμα κα-
λογραιῶν, αἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν νοσηλείαν
ἀσθενῶν. Ἡ τρίτη συνεχίζει ἀκόμη τὰς σπουδὰς τῆς
(σελ. 319).

Τὶ ἔχει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ τὴν ἐνορίαν
ἐπαρκὲς καὶ ἀσφαλὲς ὁ ἐν Ἑλλάδι ἐφημέριος διὰ τὴν
ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀποκατάστασιν τῶν
μελῶν τῆς οἰκογενείας του·

Νομίζω ὅτι ἐκ τῶν πραγμάτων προκύπτει τὸ ἐξ ἧς
ἀναμφισβήτητον συμπέρασμα. Ὁ Ἕλλην ἐφημέριος
εἶναι εἰς τόσον μειονεκτικὴν θέσιν ἀπέναντι τοῦ Ἀγ-
γλου ἐφημερίου, ὥστε νὰ μὴ ᾔνε δυνατόν νὰ συγκριθῇ
ἢ καλεῖται ἐν Ἑλλάδι οἰκονομικὴ ἱερατικὴ
ἀπόδοσις μὲ τὴν κατωτάτην τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως

ΜΙΧΑΗΛ ΓΑΛΑΝΟΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ 19 ΑΙΩΝΟΣ

Η ΚΑΛΥΒΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

ὑπὸ Ἐρριέτας Στόβις

Ποῦτος ἦτο ὁ πιστὸς Θωμᾶς. — Περὶ τῆν τράπεζαν τῆς καλύβης τοῦ Θωμᾶ.

Τέλος ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας ἴστατο τράπεζα ποδολογική φέρουσα ἤδη τὸ τραπεζομάντηλον, ποτήρια καὶ τὴν ἄλλην τοῦ δείπνου συσκευήν. Παρὰ τὴν τράπεζαν ταύτην ἐκάθητο ὁ Θωμᾶς ὁ ἀριστος τῶν οἰκετῶν τοῦ Κ. Σελδῆ· ἐπειδὴ δὲ οὗτος εἶνε ὁ ἥρωϊς τῆς ἱστορίας ταύτης ἀνάγκη νὰ τὸν διαγεροτυπήσωμεν χάριν τῶν ἡμετέρων ἀνγνωστῶν. Ἦτον ἄνθρωπος εὐρώστου κράσεως, εὐρύστερνος, στιβαρὸς τὰ μέλη, ἔχων ὄψιν ἐδενώδη καὶ σιλιπνήν· οἱ χαρακτηριστῆρες τοῦ προσώπου του οἱ ἐντελῶς ἀφρικανοὶ ἐνέφαινον σύνεσιν καὶ ἐμβρίθειαν, ἐνταυτῷ δὲ ἀγαθὴν καὶ τρυφερὰν ψυχὴν. Ἐπὶ τοῦ ὄλου δὲ ἤθους του ἐπεκράτει ἀξιοπρέπεια καὶ κοσμιότης ἠνωμένη μετ' ἀρελείας καὶ ταπεινοφροσύνης ἀνάκου.

Τότε ἐγκύπτων φιλοπονώτατα εἰς πλάκιν γραφικὴν κειμένην πρὸ αὐτοῦ ἐχάρατε μετὰ προσοχῆς πολλῆς καὶ δραδύτητος στοιχεῖα τινὰ τοῦ ἀλφαβήτου. Τὸν ὠδήγει δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ υἱὸς τοῦ Κ. Σελδῆ Γεώργιος, παιδίον δεκατριῶν ἐτῶν ζωηρὸν καὶ ἀνήσυχον, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχεν ὄλην τὴν διδασκαλικὴν σοβαρότητα.

— "Ὅχι! ἐπ' ἐδῶ! Κύρ' Θωμᾶ, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Γεώργιος βλέπων τὸν Θωμᾶν στρέφοντα πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν οὐρὰν τοῦ γράμματος γ, αὐτὸ δὲν εἶναι γ, εἶναι ι δὲν βλέπετε;

— Τοῦτο εἶναι τὸ λοιπὸν! ὑπέβαλεν ὁ Θωμᾶς, θεωρῶν μετ' ἐκπλήξεως τὰ πολυπληθῆ γ καὶ ι δι' ὧν ὁ διδάσκαλος κατέγραψε τὸν πίνακα χάριν ἰδίας ψυχαγωγίας καὶ ἀναλαδῶν αὐτοῦ τὴν γραφίδα εἰς τοὺς εὐδάρκους δακτύλους του ἤρχισεν ἐκ νέου μετὰ μεγάλῃν ὑπομονήν.

— Αἱ! τί κάμνουν οἱ ἄσπροι καὶ δὲν εἶναι καλόν! ἐπεφώνησεν ἡ θεία Χλόη, ἐπιστάσα ἄνωθεν καὶ κρατοῦσα περόνην μετὰ τριῶν λίπους· ἰδέτε σεις, μικρὸς μικρὸς καὶ ἔμαθε νὰ γράφῃ καὶ νὰ δικτάζῃ καὶ μᾶς δίνει, νὰ ἔχῃ τὴν εὐχὴν μου καὶ μαθήματα.

— Ἀλλὰ, θεία Χλόη, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἔχω πεῖναν ποῦ δὲν βλέπω! αὐτὴ ἡ τοῦρτα ἀκόμη δὲν ἔγινε;

— Τώρα, Γεώργιέ μου, τώρα, εἶπε μετὰ στόμα μελιστάλακτον ἡ θεία Χλόη, ἀφαιρουσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ πῶμα τῆς χύτρας· δέτε θεωρᾷ ὅπου τὴν ἔκαμε, δέτε! νὰ τρώγῃ ἡ μάννα καὶ νὰ μὴ δίνῃ τοῦ παιδιοῦ. Ἀμὲ μία θεία Χλόη εἶναι δι' αὐταῖς ταῖς δουλείαις!

Προχθὲς ἔδωσεν ἡ κυρὰ τὴν ἄδειαν καὶ εἰς τὴν Σαλλὴν νὰ δοκιμάσῃ, λέγει, διὰ νὰ μάθῃ καὶ αὐτὴ. "Ἀχ! κυρὰ μου, τῆς εἶπα, θὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακόν μου νὰ βλέπω νὰ μοῦ χαλοῦν ἔτσι τὰ καλὰ πράγματα· ἀλλ' εἶναι καὶ κρῖμ' ἀπὸ τὸν Θεόν! τί τὰ θέλετε; κρῖμα στὴν τοῦρτα! μήτε ἐφούσκωσε μήτε τίποτε· ἔγεινεν ἕνα πρᾶγμα ξερὸ ξερὸ ὅν τὸ παλαιὸ μου παποῦτσι!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ θεία Χλόη ἀφῆρσε τὸ πῶμα τῆς χύτρας καὶ παρέθηκεν εἰς τὴν τράπεζαν πλακοῦντα ἀμώμητον κατὰ πάντα, ὅστις ἤθελε φέρει τιμὴν καὶ εἰς τὸν πρῶτον ὀφθοποιὸν τῆς πόλεως.

Μετὰ ταῦτα προσήνεγκε μετὰ σπουδῆς καὶ τὰ λοιπὰ χρεῖώδη τῆς τραπέζης.

— Πέτρε, Μωϋσῆ, ποῦ εἰσθε; ἔλατε, ἀραπάκια μου, εἶπε, ἔλα καὶ σὺ Πουλιώ μου, ἡ μαμὰ θὰ δώσῃ ἕνα καλὸ πρᾶμα εἰς τὸ μωρὸ τῆς!

Καὶ ἡ εὐγενία σας, κ. Γεώργιε, ἀφῆστε τώρα τὰ διβλία κ' ἔλατε νὰ καθίσετε μετὰ τὸ γέρο μου... νά, ἐκένωσα κι' ἔλας!

— Κάτι ἤξευρα ἐγὼ καὶ δὲν ἔμεινα νὰ φάγω ἐπάνω ὅπου ἤθελαν νὰ με κρατήσουν· ἀλλὰ ἦλθα ἐδῶ.

— Καὶ καλῶς ἦλθες, ψυχὴ μου, εἶπεν ἡ θεία Χλόη βάλλουσα εἰς τὸ τρυβλίον τοῦ Γεωργίου τὸν ἀχνίζοντα πλακοῦντα... ξεύρεις ὅτι ἡ θεία Χλόη σοῦ φυλάγει πάντα τὸ καλῆτερο κομμάτι!

Ὁ Γεώργιος ἐπῆρεν ἐκ τῆς τραπέζης πελωρίαν μάχαιρον καὶ ἐκράδανεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πλακοῦντος.

— Μὴ! μὴ! δι' ὄνομα Θεοῦ! τί κάμνεις αὐτοῦ, κ. Γεώργιε; εἶπεν ἡ Χλόη ἀναστέλλουσα τὸν βραχίονά του, μὴ αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ μαχαίρι... ἀφῆσέ το γρήγορα! θὰ χαλάσῃ τὴν τοῦρτα· νά! ἔχω ἐδῶ φυλαγμένον ἐπίτηδες ἕνα μικρὸ ἐλαφρὸ μαχαίρακι κττάλληλον διὰ τοιαύτας περιστάσεις· κόψε μ' αὐτό· βλέπεις; σὰν φτερό· τρώτε τώρα ἐμπρός!

— Ὁ κ. Λιγκὸλ δυσχυρίζεται, εἶπεν ὁ Γεώργιος μετὰ στόμα γέμου, ὅτι ἡ Ζεννὴ τῶν μαγειρεύει καλὴ τερα ἀπὸ σὰς.

— Νὰ τοῦ πῆς τοῦ κ. Λιγκὸλ πῶς δὲν ξεύρει τί τοῦ γίνεται, ὑπέλαθεν ἡ Χλόη μετὰ περιφρόνησιν πολλήν. "Ὅταν ἐσταφανώθη ἡ κ. Ματθίλδη, ἡ Ζεννὴ μ' ἔδειξε διὰ τὰ ζυμαρικὰ τοῦ γάμου· τώρα ἡ Ζεννὴ εἶνε φιλενάδα μου καὶ δὲν λέγω τίποτε, Θεὸς φυλάξοι! ἀλλὰ ἂν ἔκαμα ἐγὼ τέτοια ζυμαρικὰ θὰ ἔπερτα νὰ πιγιῶ εἰς τὴν στιγμὴν, ἀλήθεια πράγματα σὰς λέγω!

— Ἀλλὰ ἐρώτα καὶ τὴν Ζεννὴ νὰ ἰδῆς τί λέγει κ' ἐκεῖνη, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος.

— Ναι! τὰ ἔδειχνε κ' ἐκμάρωνε τὸ ἀγαθὸ ξημέρωμα· ἀλλὰ καὶ εἰς τί σπῖτι εἶναι ἡ Ζεννὴ καὶ νὰ ξεύρῃ ἀπ' αὐτὰ! Κύριε Γεώργιε, δὲν γνωρίζετε καλὰ καλὰ ὄλην τὴν ἀξίαν καὶ τὰ προνόμια τοῦ σπιτοῦ σας; εἶπε στενάζουσα καὶ ἀνακυκλοῦσα ὀφθαλμοῦς μεστοῦς κατανύξεως.

— Ὅχι! θεία Χλόη, τὰ γνωρίζω πολὺ καλὰ· ἀλλὰ θέλω νὰ ἐρωτήσῃς τὸν Λιγκὸλ νὰ σοῦ πῇ τί παθαίνει μαζὺ μου ὅταν τὸν ἐδρίσκω καὶ ἀρχίζω νὰ τὸν πειράζω διὰ τὰ ζυμαρικὰ τῆς Ζεννῆς του.

— Ἐνθυμεῖται τὴν ὀρνιθόπητα ποῦ ἔκαμα ὅταν ἐδώσατε τραπέζι εἰς τὸν στρατηγὸν Κνός; ὀλίγον ἔλειψε νὰ πιασθῶ τότε μετὰ τὴν μαμὰ σου διὰ τὴν κροσστα· ἀληθινὰ πολὺ παράξεναις εἶναι κομμιά φορὰ αἱ κυρταῖς. "Ἰσα, ἴσα ὅταν ἔχῃς ἐπάνω σου τὴν μεγάλητερη εὐθὺνη, ἔρχονται καὶ ἀνακατόνοντα· ἐκεῖ ποῦ δὲν εἶναι ἡ δουλειὰ των. Ἡ κυρὰ ἤθελε νὰ μοῦ δείξῃ τί πρέπει νὰ κάμω. Ὡς τέλος ἐκόντευσα νὰ χάσω τὴν ὑπομονὴ μου, ξεύρεις τί τῆς εἶπα; κυττάζετε, κυρὰ μου, τὰ ὠραῖα λευκά σας χερᾶκια καὶ τὰ χυτὰ αὐτὰ δάκτυλα ὅπου ἀστράπτουν μέσα εἰς τὰ δακτυλίδια ὡσὰν τοὺς ἄσπρους κρίνους μας μετὰ στὰ μαρ-

γαριτάρια της δροσιάς . . . κυττάξετε έπειτα και τὰ δικὰ μας αὐτὰ χέρια τὰ μαύρα και χονδροκαμωμένα· δὲν βλέπετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε ἐμὲ νὰ κάμνω τὴν κρούστα τῆς πῆττας, και τὴν εὐγενίαν σας νὰ κάθουθε ἡσυχῆ εἰς τὴν κάμαρῆ σας ; ἄ. κ. Γεώργιε, δὲν ξεύρεις, δὲν ἐδραστοῦσα πλέον !

—Και ἡ μητέρα μου τί ἀπήντησεν ;

—Προσῆλωσεν ἐπάνω μου τὰ δύο ὦρατα μεγάλα μάτια της και εἶπε : Καλά, θεῖα Χλόη, ἔχεις, νεμίζω, δίκαιον, και ἐπήγγεν εἰς τὴν κάμαρὰ της. Μοῦ ἐπρεπε νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ γροθιά εἰς τὸ κεφάλι· τὸ ἄξιζα διὰ τὴν ἀυθάδειάν μου· ὅμως καθένας νὰ βλέπῃ τὸ ἔργον του. "Αὐα ἔχω κυρίας εἰς τὸ μαγειρεῖον δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε.

—Αἱ ! εἰς ἐκεῖνο τὸ τραπέζι· ἐθριάμβευσες, κυρὰ Χλόη· τὸ θυμοῦμαι.

—Ψέματα ; "Ἐμουν εἰς τὴν κάμαρῃ και εἶδα τὴν στρατηγὸν ὅπου ἐγύρισε τρεῖς φορές ἐπάνωτὰ εἰς τὴν πῆττα· ἔλεγεν : ἄ ! κ. Σελδῆ, ἔχετε βλέπω μιὰ μαγειρίσκα ἀθάνατη ! . . . Καὶ ἐγὼ ! ὁ τόπος δὲν με ἐχωροῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰν μου . . .

Μάλιστα· γνωρίζει ὁ κ. στρατηγὸς τὸ τί ἀξίζω, ἐπρόσθεσε ὑπερῆφανευομένη ἡ Χλόη, ὦραιος ἀνθρώπος, ἀληθινὰ, κατάγεται ἀπὸ μίαν ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς παλαιᾶς Βιργινίας . . . και ἀπὸ μαγεροσύνη γνωρίζει ὡς ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ. Εἰς μίαν πῆττα παρατηροῦνται, σημεῖώσατε, πολλὰ πράγματα, αὐτὸ καθένας δὲν τὸ φαντάζεται καν' ἄλλ' ὁ στρατηγὸς, ἐκταλάδα ἐγὼ ἀπὸ τοὺς λόγους του, εἶναι μάστορας εἰς ταῖς πῆτταις ἐκεῖνος !

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἔφθασεν εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον ὅπου και παιδίον ἀκόμη ἐνίστοε δύναται νὰ φθάσῃ, δηλαδὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ καταβροχθίσῃ ἄλλην μερίδα. Τότε μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ τὰς μικρὰς ἐκείνας οὐλότριχας κεφαλὰς, αἵτινες τὸν ἐκύτταζαν ἀπὸ τὴν μίαν και ἄλλην γωνίαν τοῦ δωματίου με ὕψος πειναλέον.

—Ἐδῶ Πέτρε ! ἐδῶ Μωῦσῆ ! θέλετε και σεῖς τώρα, ἔ ; ἔλα κυρὰ Χλόη, δὲς τους και αὐτοὺς νὰ φάγουν.

Μετὰ ταῦτα ὁ Γεώργιος μετὰ τοῦ Θωμᾶ ἐκάθησαν παρά τὴν ἐστίαν, ἡ δὲ Χλόη ἀναλαδοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ μικρὸν της ἔτρεφεν αὐτὸ, τρώγουσα συγχρόνως και αὐτὴ, και διανέμουσα τεμάχια εἰς τὸν Πέτρον και τὸν Μωῦσῆν, οἵτινες κατεβρόχθιζον αὐτὰ κυλιόμενοι ὑπὸ τὴν τράπεζαν, συνωθούμενοι· και ἔλκοντες τοὺς πόδας τῆς μικρᾶς τῶν ἀδελφῆς.

—Παρεκεῖ δαιμόνοι ! ἔλεγεν ἡ μήτηρ δίδουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν και ἔν σαρφρονιστικὸν λάκτισμα ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὅταν ἡ προπέτεια τῶν μικρῶν ὑπερέδαινε τὰ θρία· δὲν μπορεῖτε νὰ καθίσετε φρόνιμα ὅταν οἱ ἄσπροι ἐρχωνται εἰς τὸ σπῆτι μας ; Μὴ σὰς μέλη ! ὅταν ὁ κ. Γεώργιος ἀναχωρήσῃ θὰ σὰς βγάλω μιὰ σφήνα !

Τὴν σημασίαν της ἀπειλῆς ταύτης δὲν εἶν' εὐκόλον νὰ προσδιορίσωμεν· ἀλλ' ὅπως ἴσως ἡ φοδερὰ και κεκρυμμένη αὐτῆς ἐννοία δὲν ἔφερε πολὺ ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς μικροὺς ταραξίας.

—Εἶναι ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν τῶν, παρετήρησεν ὁ κύρ Θωμᾶς.

Τότε τὰ παιδιὰ προέκυψαν ὑποκάτωθεν τῆς τραπέζης και μετὰ τὸ πρόσωπον και τὰς χεῖρας πλήρεις

ἤρχισαν νὰ ἐναγκαλιζῶνται και νὰ καταφιλοῦν τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τῶν.

—Δὲν θὰ φύγετε ἀπὸ κοντὰ μου ; εἶπεν ἡ μήτηρ ἀπομυκρύνουσα τὰς οὐλότριχας κεφαλὰς, ἰδὲ ἐκεῖ κατάστασιν ! νὰ πάτε γρήγορα νὰ πλυθῆτε ἔξω εἰς δρύσιν· και τὰς προτροπὰς συνώδευσε μετὰ κολαφισμὸν, ὅστις ἐδρόντησεν, ἀλλὰ δὲν ἐπροξένησεν ἄλλο εἰμὴ τὸν γέλωτα τῶν παιδιῶν, αἵτινα ἔπασον ἐξερχόμενα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου μετὰ καγχασμῶν παιδοροτάτων.

—Καλὲ παιδιὰ εἶν' αὐτὰ ! τύραννοι ! εἶπεν ἡ Χλόη κρύπτουσα τὴν μητρικὴν εὐχαρίστησιν. Ἐπειτα λαδοῦσα παλαιὸν χειρόμακτρον ἐπὶ τοῦτω ὄρισμένον και ὀλίγων ὕδωρ εἰς ἄγγειον διερωγὸς ἀπέπλυσε τὰς χεῖρας και τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς. Οὕτω δὲ καθαρὰν φέρουσα ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Θωμᾶ, αὐτὴ δὲ ὑπῆγε νὰ σηκώσῃ τὴν τράπεζαν. Τὸ παιδίον ἐν τούτοις εἶλκε τὴν ρίνα τοῦ πατρὸς, ἐθώπευσε τὸ πρόσωπον και περιεπλάνα εἰς τὴν κόμην του τὰς μικρὰς και παχιλάς χεῖρας. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο μάλιστα γύμνασμα ἐφαίνετο εὐρίσκον ἰδιαιτέρην τέρψιν.

—Δὲν εἶναι παιδί διαμάντι ; εἶπεν ὁ Θωμᾶς προβαλλόμενος αὐτὸ μετὰ τὰς δύο χεῖρας ἐμπροσθέν του· εἶτα ἐγερθεὶς ἐκάθισεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ εὐρέος ὤμου του, και ἤρχισε νὰ χειρονομῇ και νὰ χορεύῃ μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ Γεώργιος διέσειεν ἀνάθεν πρὸς ρυθμὸν τὸ ρινόμακτρον, ὁ δὲ Μωῦσῆς και Πέτρος ἐχοροπήδων ὡς μικρὰ ἄρκτοι. Ἡ Χλόη παρεκάλεε νὰ παύσῃ αὐτὸς ὁ θόρυβος, διότι τὴν ἐξεκώφαινον, ἔλεγε, τὰ αὐτιά, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη διαμαρτύρησις ἐγένετο πολλάκις τῆς ἡμέρας, δὲν ἐπηρέασε κατ' οὐδὲν τὴν εὐθυμίαν τῶν φίλων και οἱ χοροί, τὰ παίγνια αἱ φωναὶ ἐξηκολούθησαν ἕως οὗ ἀπέκαμαν πλέον ὄλοι· παίζοντες και χορεύοντες.

—Αἱ ! φθάνει σας πλέον, εἶπεν εἰς τοὺς μικροὺς ἡ μήτηρ, ἀφοῦ ἔσουρε τὰς σανίδας εὐτελοῦς κιδοτίου· ἐμβῆτε τώρα ἐκεῖ νὰ κοιμηθῆτε· πλησιάζει ἡ ὦρα τῆς προσευχῆς.

—Δὲν θέλομεν ἡμεῖς νὰ πλαγιάσωμεν ἀκόμη· θέλομεν νὰ μείνωμεν εἰς τὴν προσευχὴν· ἀφησέ μας μητέρα !

—Αἱ, ἄς μείνουν, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀπωθῶν τὰς αὐτοσχεδίους κλίνας.

Ἡ Χλόη, ἧτις κατὰ δάθος ἐπιθύμει νὰ μείνωσι τὰ παιδιὰ και μόνον διὰ τὸ εὐπρόσωπον τὰ προέτρεπεν εἰς ὕπνον, εὐχαριστήθη ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐλάμβανε τοιαύτην μορφήν.

—Ἄς εἶναι, εἶπεν ἄς καθίσουν· τοῦτο δύναται και νὰ τὰ ὠφελήσῃ ψυχικῶς.

Τότε ἤρχισε διάσκεψις περὶ ἐτοιμασίας τῶν εἰς τὴν ἑσπερινὴν προσευχὴν ἀναγκασιούτων.

—Ποῦ ὅμως θὰ εὐρωμεν καθίσματα ; εἶπεν ἡ Χλόη· εὐρίσκομαι εἰς ἀπορίαν ! Μολαταῦτα ἐπειδὴ ἡ συναγωγὴ αὕτη τῶν Μαύρων συνεκροτεῖτο κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα εἰς τὴν καλύβην τοῦ Θωμᾶ, χωρὶς περισσοτέρας παρὰ τὴν φοράν ταύτην καθέδρας, ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι θέλει εὐρεθῆ τέπος νὰ καθίσουν ὄλοι.

—Ὁ γέρο Πέτρος, μητέρα, τὴν ἄλλην ἐβδομάδα ἔσπασε τὰ δύο ποδάρια τῆς παλαιᾶς ἐκείνης καθέκλας ὑπέμνησεν ὁ Μωῦσῆς.

—Θαρρῶ πῶς τὸ ἔκαστος ἢ εὐγενεῖα σου καὶ δά-
νεις ἄλλον, εἶπεν ἡ Χλόη.

—Σταθῆτε! ἀπήντησεν τὸ παιδίον, νὰ τὴν ἀ-
κουσθῆσωμεν εἰς τὸν τοῖχον... καὶ στέκεται.

—Νὰ μὴ δάλωμεν αὐτοῦ νὰ καθίσῃ τὸν γέρο Πέ-
τρο, ἐκεῖνος θταν φάλλη ὄλο κουνιέται... τὴν ἄλ-
λην φορὰν πρὸς τρίχα νὰ στρωθῇ ὄλος κατὰ γῆς,
μακρὸς πλατύς.

—Ὅχι, ὄχι, νὰ τὸν δάλωμεν ἐπάνω, καὶ ὡς ἀρ-
χίσῃ «ἔλθετε δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἀκούσατέ μου»
πρὸς τὸν ἄνω!

Ὁ Μωϋσῆς ἀπεμιμήθη τοὺς ἐπιρρίνους φθόγγους
τοῦ γεροντίου καὶ διὰ νὰ σαφησίῃ καλλίτερα τὸ
τραγικὸν συμβάν, ἔπεσε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ σανι-
δώματος.

—Δὲν ἐντρέπεσαι ὀλίγον τὸν κ. Γεώργιον, τῷ εἴ-
πεν ἡ Χλόη, κάθισε φρόνιμα.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος συμμετέσχε τῆς εὐθυμίας τοῦ
μικροῦ παιδιοῦ καὶ ὠμολόγησεν ὅτι ἦτο θαυμάσιος
γελωτοποιεῖς ὥστε ἡ μητρικὴ πικραίνεισι δὲν ὠφέ-
λησεν εἰς οὐδέν.

—Ἐλα τώρα, γερόντιον, εἶπεν ἡ Χλόη εἰς τὸν
σύζυγόν της, φέρε τοὺς κάδδους.

—Τῆς μητέρας οἱ κάδδοι εἶναι ὡς τῆς χήρας, τῆς
ὁποίας τῆν ἱστορίαν μᾶς ἐδιάβαζε χθὲς ὁ κ. Γεώργιος
εἰς τὸ μεγάλο βιβλίον, ποτὲ αὐτοὶ δὲν βουλοῦν.

Εἰς τὸ προσέχεσθαι: Ἐνῶ ἡ καλύβη τοῦ
Θωμᾶ μεταβάλλεται εἰς Ἐκκλησίαν, ὁ κύ-
ριός του ὑπογράφει τὸ πωλητήριον συμ-
βόλιον εἰς τὸν ἄνθρωποκάπηλον Ἀ-
λεγον. Ὁ Σελβῆς πιεζόμενος ἀπὸ τὴν σύ-
ζυγον του ὁμολογεῖ ὅτι ἐπώλησε τὸν κα-
λὸν καὶ πιστὸν γέροντα Θωμᾶν καὶ τὸ τέ-
κνον τῆς πτωχῆς Ἑλίτζας.

ANEX TITAOY

Εἰς λειτουργίαν λαβοῦσαν χώραν εἰς τὴν Ἀγ-
γλικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παρισίων κατὰ τὰς ἀρχὰς
Συνδιασκέψεως τῶν Βερσαλλίων, ὁ μὲν Ἀπόστολος
τῆς ἡμέρας ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ τότε Πρωθυπου-
ροῦ τῆς Ἀγγίλιας Λόυδ Τζῶρτζ, οὐχὶ βεβαίως, μὲ
λαρυγγισμοὺς καὶ ξεφωνήματα ἀλλὰ μὲ τὴν δέου-
σαν κατάνυξιν, ἵνα πᾶς ὁ ἀκούων ἐννοῇ καὶ παρα-
κολουθῇ τὴν σημασίαν τοῦ λόγου καὶ οὐχὶ τὴν εὐ-
στροφίαν τῆς φωνῆς τοῦ ἀγνώστου.

Κατὰ δὲ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὸ Πάτερ ἡ-
μῶν ἀπηγγέθη μεγαλοφώνως ὑπὸ τοῦ τότε Προ-
δρου τῶν Ἦν Πολιτικῶν Οὐτίσωνος.

Ὁ Σωκράτης καίπερ ἔχων ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν
περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἐν τούτοις δὲν ὠμίλει με-
τὰ βεβαιότητος περὶ αὐτῆς— Ὁ Χριστὸς ἠνοιξε πλα-
τείαν τὴν θύραν τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους ἀποτελεῖ ἐν τῶν εὐ-

γενεστάτων γεγονότων τῆς ἱστορίας· ὁ Σωκράτης ἀ-
πέθανε μάρτυς τῆς ἀληθείας, θῦμα τῆς μεγαλοδοξί-
ας καὶ κτηνώδους ἀνευλευθεριότητος τῆς ἐποχῆς του.
—Ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ ἠτοίλασθη ἰσχυρὰ ὑπὲρ
τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κόσμου, ἥτις συνεφιλίωσε τὸν ἄν-
θρωπον μὲ τὸν Θεὸν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἀφετηρείαν
νέας ζωῆς.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ λέγει· ὁ Θεὸς τὸν ἴσοιόν ὁ
Σωκράτης ἐξήτει καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐφανέρωσεν.»

Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε ἀντικείμενον γνώσεως ἀλλὰ
πίστεως, μολοντί αἱ ὄρθα ἐπιστημονικαὶ γνώσεις
ὑποδοιοῦν τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν μας. Ἐκ τούτου
εἶνε φανερόν ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ ἀποδειχθῇ δι' ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων.

Διὰ τῆς τριγωνομετρίας εὐκόλως θὰ εὑρῆς τὸ ὕ-
ψος τῶν λευκῶν Ὁρέων, διὰ τοῦ φασματοσκοπίου
δύνασαι νὰ καθωρίσης ἅπαντα τὰ συστατικὰ ἀστέρως
δυσκατομύρια μιλίων ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς ζωῆς,
διὰ τοῦ ἀσπράτου τηλεγράφου δύνασαι νὰ ἀκούσῃς
τὴν φωνὴν ἀνθρώπου εὐρισκομένου σχεδὸν εἰς τοὺς
ἀντιποδας. Οὐδεμία ὁμως Ἐπιστήμη φυσικὴ ἢ ἐπι-
στημονικὸν ὄργανον θὰ ἰσχύσῃ εἰς τὴν εὑρεσιν τοῦ
Θεοῦ, διότι οὗτος εἶνε ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας των.

Θέλεις νὰ εὑρῆς τὸν Θεόν; ζήτησέ τον μὲ τοὺς
ὀφθαλμοὺς τῆς πίστεως, καὶ ἀφοῦ τὸν εὑρῆς καὶ
τὸν πιστεύσῃς θὰ τὸν ἴδῃς πανταχοῦ παρόντα ἐν τῇ
φύσει.

Ἡρώτησαν ποτὲ Χριστιανὴν τινα γοῦραν πτω-
χὴν καὶ ἀπαίδευτον, ἀλλὰ ἀπὸ πολλοῦ πιστεύσασαν
εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, τί θὰ ἔλεγεν εἰάν μὲ ὀ-
λην τὴν πίστιν της ὁ Θεὸς ἀπεφάσιζε νὰ τὴν ἀπο-
ρίσῃ διὰ παντός. «Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ»
εἶπε ἐκείνη, «διότι ὁ Θεὸς εἶναι πιστός εἰς τὰς ὑπο-
σχέσεις του, ἀλλὰ καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ γείνη, ὁ Θεὸς θὰ
ἐξημιούτο πλειότερον ἐμοῦ, διότι ἐγὼ μὲν θὰ ἔχανα
τὴν ψυχὴν μου, ἡ ὁποία εἶναι ὡς τὸ μηδὲν ἐνώπιον
αὐτοῦ, αὐτὸς ὁμως θὰ ἔχανε τὸν χαρακτήρα του!»

Χανία Ὀκτώβριος 1929

Γ. Σ. Νεξίτζης

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ
Εἰς τὸ δεκαπενθήμερον περιοδικὸν
"ΝΕΑ ΖΩΗ,"
Ἀπαραίτητον διὰ κάθε οἰκογένειαν

ΔΙΑΦΟΡΑ

—Οἱ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς

Ἐκ λεπτομερειῶν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐν Βουλγαρία πληροφροῦμεθα σὺν ἄλλοις ὅτι ὁ ἐνοριακὸς κληρὸς, ὁ τυχὼν μέσης καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως, λαμβάνει μισθὸν 1.500 μέχρι 2.500 λεβίων κατὰ μῆνα, μισθοδοτεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ κράτους. Τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ λαμβάνει ἐν τῇ θεολογικῇ Σχολῇ τῆς μονῆς Βασικόδου, ταῖς ἱερατικαῖς σχολαῖς Σόφιας, Φιλιππουπόλεως καὶ Κων/πολεως καὶ ἐν τῇ Θεολογ. Ἀκαδημίᾳ Σόφιας. Ἡ πλειονότης τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἀποτελεῖται ἐξ ἀποφοίτων θεολογικῶν σχολῶν. Οἱ ἱερεῖς, πλὴν τῆς μισθοδοσίας των, ἔχουσι καὶ «τυχερά» ἐκ τῶν ἱεροπραξιῶν, ὡς καὶ ἐξ εἰδικοῦ δίσκου κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς, διορίζονται δὲ μετ' ἐκλογὴν ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν καὶ κατόπιν δοκιμασίας. Ὁ κληρὸς ἐν Βουλγαρία ἀσκεῖ σημαντικὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπίδρασιν.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ ἐνοριακὸς κληρὸς κατὰ τὰ ἐννεὰ δέκατα εἶνε ἀμαθὴς μὲ προσόντα πολλάκις τετρατάξιον δημοτικῶν σχολείων. Καὶ μόνον αὐτὸ; Λαμβάνεται ὅμι σπανίως ἀπὸ κοινωνικὰ ναυάγια, ἀπὸ θρησκολήπτου; καὶ δεισιδαίμονας. Δὲν μισθοδοτεῖται—πένεται—ἐπατεῖ—κινεῖ τὸν οἶκτον—δὲν ἀσκεῖ ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπίδρασιν. Ἴδου οἱ βούλγαροι καὶ ἡμεῖς. Ἀντεστράφησαν οἱ ὅροι, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε πρῶτοι καὶ ὑπόδειγμα, εἶνε εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ.....

—Ἰατροὶ καὶ ἱεροκρίστολοι

Ὁ «Χριστιανικὸς κόσμος» (Christliche Welt) ἀγγέλλει, ὅτι ὁ Dr Franz Hübotter, καθηγητῆς τῆς ἱατρικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, ἀναχωρεῖ διὰ Κίναν, ὡς ἱατρὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἱεροποστολῆς τῆς Ἀνατολῆς («Orientmission»)

—Σοβιετισμοί

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κατὰ τῆς θρησκείας μέτρων οἱ μπολσεβίκοι ἐφήμοσαν καὶ τὰ ἐξῆς γελοῖα καὶ παιδαριώδη, μαρτυροῦντα ἀκριβῶς τὴν ἐκ τῆς λύσεως τύφλωσιν των: Οἱ διορθωταὶ τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου ἔλαβον ἐσχάτως μαθήματά τινα περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δεόν νὰ γράφωσι τὰ κύρια θρησκευτικὰ ὀνόματα. Διετάχθησαν οὕτω ὅπως τὰ ὀνόματα «Ἰησοῦς» καὶ «Χριστὸς» γράφονται οὐχὶ διὰ κεφαλαίου ἀλλὰ διὰ μικροῦ γράμματος. Ἡ λέξις «Ἀλλάχ» διὰ μικροῦ, τοῦναντίον ἡ λέξις «Μωάμεθ» διὰ κεφαλαίου. Αἱ λέξεις «Ἰεχωβά», «Θεὸς» καὶ «Σαββάθ» διὰ μικροῦ, αἱ δὲ «Μωϋῆς», «Βούδδας», «Ζεὺς», ὡς καὶ πᾶσαι αἱ εἰδωλολατρικαὶ θεότητες διὰ κεφαλαίου.

Περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν Ἀγίων τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισαν οἱ μεγάλοι μεταρρυθμιταί, γράφονται ὁμοῦ ταῦτα διὰ μικροῦ γράμματος. Ὅθτι βλέπει τις κίς τὰ ἔντυπα «μάρκος ὁ εὐαγγελιστῆς», «ἅγιος λουκάς» «ἅγιος νικόλαος» ἐξ ἄλλου ὁμοῦ τὰ ὀνόματα πολιτῶν τυποῦνται «Μάρκος», «Λουκάς», «Νικόλαος!» Παρόμοιαι γελοιοτήτες θὰ ἦσαν ἀπίστευτοι, ἐὰν δὲν ἐδημοσιεύοντο ὑπὸ ἐφημερίδος τῆς σοβιετικῆς τῆς «Εὐαγγελικῆς Γερμανίας».

—Διὰ τὸν «Ἱερὸν σύνδεσμον».

Εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ διάφοροι λατινικαὶ προπαγάνδαι δρῶσι δραστηρίως πρὸς ἐξάπλωσιν τοῦ κατολίκισμοῦ, καίτοι ἡ συγκομιδὴ εἶνε πενιχροτάτη.

Ἐν τούτοις ἡ Δανία θεωρεῖται κυρίως ὡς ἔδαφος κατακτήσιμον ὑπὸ τοῦ κατολίκισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται λίαν ἐντατικῶς. Ὅθτι, καίτοι σὶ ἐν Δανίᾳ λατῖνοι ἀνέρχονται μόλις εἰς 25,000, ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία ἐν τούτοις διατηρεῖ ἐπίσκοπον, καὶ ὀγδοήκοντα τρεῖς ἱερεῖς ἱερουροῦντας εἰς 23 ἐνορίας. Ἐκ τῶν 83 ἱερέων, 17 μόνον εἶνε Δανοί, 28 ἀνήκουσιν εἰς κοσμικὸν κληρὸν καὶ 60 εἰς διάφορα τάγματα. Ἐκτὸς τούτων δρῶσι πολυάριθμοι ἀπλοὶ ρασοφόροι καὶ 680 περίπου ἀδελφαὶ ἀφιερωμένοι εἰς τὴν διδασκαλίαν ἢ τὴν περιποίησιν τῶν ἀσθενῶν. Διατηροῦσι γυμνάσιον διὰ τοὺς νέους καὶ 3 ἀνωτέρας σχολῆς διὰ τὰς νεάνιδας.

Ὅταν οἱ ἱατροὶ πιστεύουν. —Ἡ «θρησκευτικὴ ἑβδομάς» τῆς Γενεύης γράφει τὰ ἐξῆς:

«Κατὰ τὴν διμηνὴν μου ἐν Ἀσσιούτ τῆς ἄνω Αἰγύπτου—διηγεῖται κάποιος περιηγητῆς—παρέστην εἰς μίαν ἐγχείρισιν ἐν τῷ νοσοκομίῳ τῆς ἱεροποστολῆς. Ὅτε ἠτοιμάσθησαν τὰ πάντα, πρὸ τῆς χλωροφορμίσσεως, ὁ χειρουργὸς ἠύχθη πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως τοῦ χάριση στοθερότητα τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὀπλίση δι' ὑπομονῆς. Οἱ βοηθοὶ τοῦ ἀπήτησαν διὰ θεομοῦ «Ἀμήν». καθὼς καὶ ὁ ἐπὶ τῆς χειρουργικῆς τραπέζης ἐξηπλωμένος».

Κατὰ τὰ ἐν Vurzburg τῆς Γερμανίας ἐγκαίνια μεγάλης χειρουργικῆς αἰθούσης ὁ καθηγητῆς τῆς χειρουργικῆς Dr Sehanborneῖκε μεταξὺ ἄλλων: «Εὐχομαι ὅπως κάθε πάσχων εἰσερχόμενος ἐνταῦθα φέρῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Θεὸς τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἐλέους δύναται νὰ τὸν θεραπεύσῃ καὶ θὰ τὸν θεραπεύσῃ ἐκ τῆς νόσου του. Εὐχομαι ὅπως ἕκαστος ἱατρὸς λαμβάνῃ εἰς χεῖράς του τὰ χειρουργικὰ ἔργα μετὰ πολλῆς περισκέψεως ἐνθυμούμενος τὴν βασιάν του εὐθύνην».

Καὶ ἐὰν ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ δεχθῇ τὰς εὐχαριστίας ἐνὸς ἀσθενοῦς θεραπευθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἅς ἀπαντήσῃ ὡς ἄλλοτε ποτε ὁ Ἀμβρόσιος «σὲ περιποιήθη μόνον, ὁ Θεὸς σὲ ἐθεράπευσεν».